

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

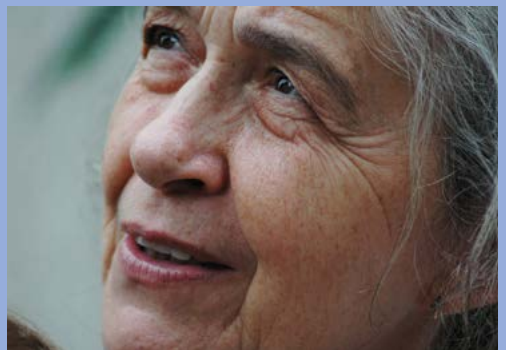

Imából derű

Legyen meg a Te akaratod
Az Egyház modellje
A gyógyulás útján
Ritóra emlékezünk

2021/2

„Rita a szív”

Örömvadászat

Már sokszor vettem részt szentségimádáson, sokszor volt részem a litániák vízmosásszerű tisztító hatásának megtapasztalásában. Amikor ezekre az alkalmakra gondolok, elsősorban az Isten felé fordulás jut eszembe, az a törekvés, hogy próbáljak az Ő jelenlétére összpontosítani és próbáljam az imádkozás, az imádás lelkületét felszítani magamban. Tudom azt is, hogy ezek az idők a kérés, a köszönet, a hála kifejezésének lehetőségeit is hordozzák magukban, amelyre szintén szoktam időt szánni az Úr előtt.

Amikor olvastam Claret Szent Antal Mária sorait, amelyet az Oltáriszentség előtt töltött időről, az Úrral való beszélgetéséről írt, új távlatok nyíltak előttem.

„Szeretnéd-e megosztani valami örömet velem? Miért nem osztozol velem az örömeidben is, hiszen a barátod vagyok? Meséld el nekem, hogy utolsó látogatásod óta mi volt az, ami enyhítette bánatodat, ami megvigasztalt! Talán kellemes meglepetésben volt részed, esetleg jó híreket kaptál, leveled érkezett vagy a vonzalom valamilyen jelét vetted? Lehet, hogy sikerült egy reménytelennek látszó helyzetből

kilábalnod, vagy valamilyen nehéz helyzetben úrrá lenned? Ez mind az én művem. Ne mondj egyebet, egyszerűen csak ennyit: Köszönöm, Atyám!...”

Azt mindig is tudtam, hogy az életben megtapasztalt jóért, örömért, boldogságért köszönettel, hálával tartozunk Istennek. A fenti mondatok azonban ennél tovább lendítették gondolataimat. Mi lenne, ha legközelebb nemcsak köszönetet mondanék, hálát adnék az örömért, hanem az Eucharisztia jelenlétének erejét és inspirálását megtapasztalva, örülnék ott, helyben, az Úr imádása közben? Ahogy szeretteim körében természetes, hogy együttlétünket az öröm, a találkozás öröme hatja át, úgy természetessé válhat, hogy a szeretett Úr jelenlétében is az igazi, a teljes személyemet átható öröm legyen az, ami meghatározza tapasztalatomat.

A szentségimádás, mint az örömmel, az öröm lelkületével eltöltött idő, új távlatokat nyit előttem és így már jobban érthető számomra, hogyan lehet hosszabb időt eltölteni az Úr imádásában.

Már előre örülök a következő találkozásnak a szentségimádásban.

Tartalom

Örömvadászat	3
Esszé	5
Életünkéből	8
Kentenich atya tanításából	38
A pápára figyelünk	42
Emlékezünk	45
Kentenich atya organikus pedagógiája . . .	47
Óbudavári hírek	50
Asztalt terítesz	53
Van/Nincs boruk!	56
Gyerekszaj, felnőttzaj	57
Kincstár	58
Fiatalok Oázisa	60

Kedves Olvasók!

Továbbra is számítunk írásaitokra,
várjuk személyes életpéldákat
tartalmazó cikkeiteket
az

oasis@schoenstatt.hu

címre!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2021. augusztus, XXXI. évf. 2. (97.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Dancsok Tamás és Edina
- Készítették: Andai Anikó és Zsolt, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Cziganik Lidia, Endrédy Pisti és Orsi, Eszéki Bea, Ébényi Anna, Gertrúd-Mária nővér, Kentenich atya, Makuk János és Dia, Oszvald Ferenc, Oszvári Imri, Petrekovich-Perjés Borbála, Rajta Zsófi, Rangits Gábor és Adrienn, Sallai Karikó Éva, Tilmann atya, Tóth Zoli és Viki, Tűzkő Klári és Horváth Tamás, Uzsalyne dr. Pécsi Rita, Vidra Zoli és Rita, közösségünk tagjai, a fiú- és lánymozgalom tagjai és még sokan mások...
- Fotó: Papp Ármin, Pexels, Pixabay és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Schumickyné Könyves Tóth Ildikó, Radnai István és Márti
- Képszerkesztő: Lőw Helga • Grafika: Oszvári Imri
- Tipográfia: Palásthy Imre • Nyomás: cmyk Press

Az Oázis éves költsége (postaköltséggel) 2000 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy **ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!**

Istennel való kapcsolatunk

A nagy szenteknél bizonyos dolgok másképp vannak. Amihez nekünk minden erőnkre szükségünk van, ott egy szent még észre se veszi, hogy ereje igénybe van véve. Vagy lehetnek problémák, amelyeken ők könnyedén felülkerekednek, mi azonban összeroppanunk alattuk. Egy irányt szeretnék bemutatni. Általában ahol az emberi nagyság növekedését sejtjük, ott az emberi nagyság láthatóvá is válik. Ez másképp van, amikor az ember Isten előtt áll. Amikor az ember Isten előtt áll, mindig kisebbnek éli meg magát. Még hozzá minél nagyobb lesz, annál kisebbnek éli meg magát Isten előtt. De ezt a magát kicsinek érzést úgy éli meg, mint gyermek. Mégpedig egészen az atya gyermekeként éli meg magát.

Jézus ezekkel a szavakkal hal meg a keresztfán: „Atyám, egészen a te kezébe adom magam.” Tehát mint gyermek hal meg. Nem mint hős, mint valaki, aki aranyérmeket kap az olimpián. Vanak megterhelések, melyeket a hős már nem bír ki, melyekhez csak gyermekként tud hozzáállni. Ebben a „magságban” mozog Kis Szent Teréz.

„Bármilyen is történik velem, én a Jóisten sugárzó mosolyát ajándékozom” - mondta. Élete végéig nagyon sokat szenvedett, de a testi szenvedés egy szent számára nem probléma. Ő lelkileg szenvedett, ám mosolygott, és azt mondta, hogy „Atyám engem szeret”.

Assisi Szent Ferencnek izzó vassal kiégették a szemgödörét. Mosolygott, és azt

mondta: „Tűz testvér, légy kedves hozzám!” Ez a mosoly akkor következik be, akkor jön el az ideje, amikor az ember már mindent a háta mögött hagyott.

Ekkor a Miatyánk kérése egészen magától értetődővé válik, az a kérés, hogy legyen meg a Te akaratod. És ezt nem lehet összeszorított fogakkal kimondani, mert akkor összeroppanunk. Ez csak a gyermek mosolyával lehetséges. Ezek a legjobb pelenkák. (Korábban arról beszél Tilmann atya, hogy Kentenich atya számára mik voltak a „pelenkák” a dachau koncentrációs táborban, melyeket a Jóisten szeretete készített számára, hogy tiszta maradjon.) És ez a mosoly, amelyet az Istennek odaajándékozunk. De ezt nem kell holnaptól így csinálnunk. Holnap se és holnapután se. De megnevezem azt a kiindulópontot, amelyről el lehet jutni idáig. És ez egy egyszerű dolog: „Ne tartsd magad olyan fontosnak!” A Jóisten rátekin

a kiskutyára, és mosolyog. És mi visszamosolygunk, amennyire tudunk. És azután beszélünk a Jóistennel, és szemrehányásokat teszünk. Megdorgáljuk a Jóistent: Miért teszi ezt, ezt nem volna szabad. Tilmann atya azt mondta, jól van és most..., most azt nem lehet! És így beszélünk a Jóistennel. De mosolyogva.

Azt nem szabad Jóisten, azt nem akarom, nem akarok olyan férfit, Jóisten! Mindjárt szent leszek azzal a férfival! A kolostorban mindig imádkoznak, nekem nem kell imádkozni, nekem elég ez a férfi. És így beszélünk a Jóistennel, mint a gyerek. És ez fontos. És egy kicsit panaszkodunk. Jóisten, miért? És azt nekem? Nekem,... és azt!

Avilai Szent Teréz a nagy imádkozók egyike, a híres szentek tanítómestereinek egyike, egy nagyon szép imája található énekeskönyvünkben:

Ne félj, ne aggódj,
Ne sírj, ne bánkódj,
Ha tiéd Isten,
Tied már minden.

Ne félj, ne aggódj,
Ne sírj, ne bánkódj,
Elég Ő neked.

Egyszer úton volt, hogy egy kolostort alapítson. Ez gyakran előfordult. Egy karavánban, utazócsapatban vonultak. Ezekben ökrösfogatok voltak, háztartási felszerelések, bőröndök, bútorok, apácák. A csomagjában mindig volt egy pár pap is. És akkor egy jéghideg vízű folyóhoz érnek. A püspök elutasította a kolostoralapítást a városban, egy uraság megtagadta a támogatást stb. Egy hídhöz értek, a híd korlátját elvitte a víz, és

áradt a híd tetején keresztül. Teréz utasította a kocsisort, hogy a többiek várjanak, amíg ő a túlsó partra nem ér. Ha történik vele valami, akkor nem siethetnek a segítségére. A szent engedelmesség parancsa alatt kötelezte őket, hogy forduljanak vissza. A kocsijával elindult, át a hídon. Már majdnem sikeresen átért a túlsó partra, amikor az egyik kerékpár lecsúszott a hídról, és a kocsi a hídon függött. Kiszállt a jéghideg vízbe, mely derékig ért, és akkor elkezdett pörölni. Ebben az időben hozzá mindig nagyon közel volt Jézus. Mindig beszélgetett vele, bensőséges kapcsolata volt vele. És azt mondta: Először ez a püspök, azután ez az uraság, és ez és az, és most még ezt is... És akkor Jézus azt válaszolta: „Így bánok a barátaimmal.” – Nem csoda, hogy ilyen kevés van belőlük! – mondta. Ilyen a szentek beszéde a Jóistennel.

Ez fontos, egy kicsit panaszkodni. Cívódni, de mosolyogva. És ez fontos. A Jóisten örül neki. Ezt fontos tudni. A mi Istenről alkotott elképzelésünknek növekednie kell. Erről van szó. És ez fontos. Azt szeretném, ha ezt megértenék. Isten nagyon nagy. Mi kicsik vagyunk, de Ő nem szigorú, hanem Isten a szeretet. Természetesen keményen bánik azokkal, akit szeret. Nehéz volt Szent Teréznek, nehéz volt Dachauban, nehéz volt a keresztfán, de sokkal nagyobb a szeretet. Isten szívébe kell, hogy belezásson, és ott ránk tekint, szeret bennünket, és úgy lát bennünket, mint ahogy mi a kiskutyát látjuk. Ahogy a füle a jobb szemére konyul. És a Jóisten mosolyog. Ily módon éljük meg a kapcsolatot Vele. Ezért szólunk így hozzá: Apu. Így szólt Jézus is az Istenhez. Apu.

Nem atyám. A szentmisében Jóistennek szólítjuk, Atyánknak. Ez így helyes. Jézus apát mondott. (...) A legfontosabb szó az ő életében az „Abba” volt, amivel Istent szólította meg. És ezt a szót a Szűzanya szíve alatt tanulta meg. Nagy melegség kötődik ehhez a szóhoz. És egy mosoly. Isten vezet bennünket, és mosolyog. Ne tartsd magad olyan fontosnak! Isten szereti a gyermekeket.

(...) Azt akartam mondani, hogy Isten a nehézségeken át vezet bennünket. Hogyha az életünkben minden biztos, állandó, stabil, akkor könnyen elfeledkezünk Istenről. Hogyha egy ilyen készülék (a magnó) szilárdan áll az asztalon, és mégis kapcsolatban van a kezemmel, ez a kapcsolat a készülék számára nem fontos. Talán szeretem a készüléket. Akkor örül a kapcsolatnak. De fontossá mégsem válik. Amikor a készüléket az ujjamra akasztom (így ni), akkor a kapcsolat fontossá válik a készülék számára. Az élete most bizonytalan lesz. Leejthetem. Nézzék, hogy hogyan sóhajtozik a készülék. Hogyan nyög és reméli, hogy hamarosan leteszem. Isten

is így tesz gyermekeivel. Fölemeli őket, hogy most már csak rajta függenek. És minden biztonság odavan. Ez különbözőképpen megy. Egyszer elveszítjük az egészséget, vagy odavan a házi béke, akkor a lelki egészség vesz el, vagy elfogy a pénzünk, vagy a világbéke van oda, és a többi... És akkor az életünk szép, mert a kapcsolat a Jóistennel nagyon mély és jó. Ez is kapcsolat, ugye? (a magnót megfogva) Igen. Minden vasárnap a templomban imádkozunk: Mi Atyánk a mennyekben, ta-tam-tam-tam... Szép ugye? Ez az élet. Keresztény élet.

És akkor telefonálnak a családok. „Mit csinál nálatok a magnókészülék? Az asztalon áll vagy pedig Isten kezében van? Nálunk Isten kezében van.” Ez az életünk. Nálunk is. Jó.

Isten az élet bebiztosítatlan helyzetein keresztül vezet minket. Most nevetünk ezen, de hogyha komollyá válik az életben, akkor már nem nevet az ember. Talán összehozunk egy kis mosolyt. De nem mindjárt. Ehhez még növekednünk kell. Mi a gyakorlati feladat?

Az első. Meglátjuk Istent az egészen mindennapos dolgok mögött. Egészen hétköznapi dolgokon keresztül vezetett egymáshoz bennünket. Másodszor. Ahogy Isten vezet bennünket, azt az Istent látjuk, aki ránk mosolyog. Nagy bajban éreztük magunkat, és megijedtünk, de a végén minden jó lett. Isten ránk mosolygott. A harmadik. Isten bizonytalanságokat adott, olyan szituációkat, amikor nem éreztük magunkat biztonságban, és mi megtaláltuk őt és egymást.

*(Tilman atya,
1991. június 12. részletek)*

Legyen meg a Te akaratod?!

Zoli: Amikor minden szép és jó, olyan könnyen ki tudom mondani (akár minden nap) a Miatyánk imádság szavait: „Legyen meg a Te akaratod”. De ha nehézség támad az életemben, nem úgy történnek a dolgok, ahogy én elképzeltem, akkor bizony nehéz ráhagyatkozni a Jóistenre, s kimondani: „legyen úgy, ahogy Te akarsz”. Tavaly nyár végén azt mondtuk az óbudavári kápolnában a Jóistennek: „Ad sum, mindent odaadunk, tégy velünk, amit akarsz.”

A koronavírus járvány első időszakában fel sem merült bennem, hogy a mi családunkat is komoly próbatétel elé állítja a Jóisten. A szabályokat igyekeztünk betartani, volt ebből közben kellemetlenség, nézeteltérés barátokkal is és a nagyobb családban is. Idén február végén a vírus brit változata végigsöpört a családunkon. Először Kamilla lányunk, majd pár nappal később a feleségem, Viki is pozitív lett. Az általános gyengeség, láz, hányás-hasmenés tünetekkel itthon áptoltuk őket. A helyzet nem javult, egyre gyengébbek lettek, de egyértelmű légzési nehézséget nem tapasztaltunk náluk. A végső lökést a családcsoporthoz tartozó orvos anyuka és plébánosunk bátyjának az esete adta. Mentőt hívtunk, hogy a kórházban vizsgálják őket. Én csak sodródtam az eseményekkel, a mentő megérkezett, és az utolsó kép, ami bennem maradt, hogy Viki bent ül a mentőben, nyitott ajtónál elköszöntem tőle, és ő csendben visszanezézett

rám. A tekintete nyugalmat sugárzott, a csendben éreztem, hogy ő igazán, őszintén ki tudja mondani a „legyen meg a Te akaratod” mondatot. Ekkor még az élet-halál kérdése eszembe sem jutott, azt gondoltam, pár nap kezelés, és újra itthon lesznek.

Viki: Zolitól el sem tudtam köszönni, olyan gyorsan történt minden. Én is emlékszem, ahogy visszanezéztem Rá, magammal akartam vinni a tekintetét.

Két kicsi gyermekünket odahívtam magamhoz a mentőnél, hogy elmondjam Nekik, „bármilyen történjen velem, az mind a Jóisten akaratából történik”. Gréti (10 éves) ebből merített erőt, míg nem voltam itthon. Azóta többször eszembe jut ez, és igazából nem tudom, miért mondtam Nekik, nem gondoltam a halálra, csak elköszöntem Tőlük egy rövid időre. De a Jóisten másképp gondolta.

Zoli: Aznap éjjel Kamilla lányomat hazaengedték kisebb tüdőgyulladásal otthoni antibiotikumos kezeléssel. Vikinek kétoldali tüdőgyulladása volt, a szervezete legyengülve, a szaturációs értéke is ingadozott. Ezekben a napokban telefonon tartottuk a kapcsolatot. Egyre fáradtabb és gyengébb lett, ekkor kiegészítő lélegeztetést kapott. Közben én is elkaptam a vírust, és pár nap lappangás után rajtam is kijöttek a tünetek. Teszt tüneteim nem voltak olyan erősek, de az ágyból alig tudtam kiszállni. A gyerekeink teljesen átvették az otthoni feladatokat, vitték a háztartást, áptolták

az otthoni betegeket, tanultak a kisebbekkel, tartották a telefonos kapcsolatot az orvosokkal, rokonokkal, barátokkal.

Viki: Én a telefonos beszélgetésekre már egyáltalán nem emlékszem, ahogy az sms-ekre sem. Később visszaolvastva nagyon meglepődtem rajta.

Egyik főnővér barátunk behozott nekem egy csomagot, abban jegyzetfüzetet tolla. Erre még emlékszem, de arra már nem, hogy írtam Zolinak egy búcsúlevelet. Lemerült a telefonom, töltőm nem volt. Fel voltam készülve a halálra, és nem féltem.

Zoli: Március 6-án a kórházi kezelőorvos felhívott, hogy Vikit, állapotának romlása miatt lélegeztető gépre kell tenni. Innentől kezdve teljesen megszűnt közöttünk a kapcsolat. Mélyaltatásban volt. Amíg Viki szervezete az életéért küzdött, otthon mi is nehéz napokat éltünk át. Minden nap vártuk az intenzív orvos visszahívását, hogy valamit megtudjunk Vikiről. Ilyen állapotban a lélegeztető gépről nagyon kis százalékban kerültek le élve a betegek. Ebben az időszakban nagyon féltem a következő kórházi telefontól, nem tudtam, mikor mondják azt, hogy Viki nincs már többé. Nagyon nehéz volt kimondanom a Jóistennek, hogy legyen meg a Te akaratod! A Jóisten kegyelméből nagyon nagy lelki támaszunk, támaszom volt a schönstatti közösség, a plébániai közösség, és az értünk ismeretlenül is imádkozók sokasága. Amikor Viki a kórházba került, egy rövid e-mailben megírtam a szövetségi évfolyamunknak, és kértem, hogy imádkozzanak értünk. Ebből az egy mondatból, ill. egy zalaegerszegi schönstatti család gyors reagálásának

köszönhetően egy imahálózat lett, akivel csak találkoztunk (utólag is), mind imádkoztak értünk. Olyan helyen és környezetben beszéltek az imáról, a Jóistenhez való könyörgésről, ahol eddig meg sem említették a vallást.

Viki: Papok, kispapok, szerzetesek, püspökök, érsek atya, nagy emberek, kis emberek, minket szeretők, minket kevésbé értők, katolikusok, más vallásúak,

nem vallásosok, olyanok, akik ismertek, akik nem ismertek, családok, gyerekek, nagyon sokan imádkoztak. Számunkra ez teljesen hihetetlen. És természetesen sérült barátaink, akik teljes énjüket odaadva kérték a Jóistent.

Zoli: A lélegeztető gépet egyre nagyobb fokozatra, majd maximumra kellett kapcsolni, Viki tüdeje összeomlott,

be kellett csövezni. Volt egy kis erőm, hogy elmenjek a templomba, az Oltáriszentség előtt leborulva sírva kértem a Jóistent, hogy hadd maradjon még Viki köztünk. Aznap bemehettünk az intenzív osztályra, én akkor azt gondoltam, hogy látogatóba, de később kiderült, hogy elbúcsúzni hívtak minket.

Viki: Én békésen aludtam, mit sem tudva a kint dúló viharokról.

A kórházlelkészt nagyon jól ismerjük. Mihelyt megtudta, hogy az intenzíven vagyok, jött hozzám. Megkaptam a betegek szentségét, és behozta hozzám az Oltáriszentséget. Annak ellenére, hogy nem tudtam magamhoz venni, a jelenlétében voltam.

Zoli: Akolitus barátom, miután megáldoztatta a családtagjait, délután becsengetett hozzánk, hogy „véletlenül” maradt egy Szentostyája, hirtelen rám gondolt, elhozta nekem. Amikor magamhoz vettem, egy belső békesség fogott el. Azokban a napokban kötött imádságot nehezen tudtam mondani, de vártam az esti rózsafüzéreket (amit előtte ritkán imádkoztam), egész nap a röpipák segítségével a Jóistennel voltam. Sokszor azon gondolkodtam, özvegyként, hogyan tudok majd élni. Sorba jutottak eszembe Viki jó tulajdonságai, ha ő nem lesz, én hogyan fogom tovább folytatni?

Aznap a kórházi kezelőorvos nem hívott minket, nagyon lassan teltek a percek. Este schönstatti online szent-

mise volt Viki gyógyulásáért. Péter atya prédikációját nem felejttem el azóta, Jézus vérrel verejtékezéséről beszélt, hogy mennyire félt attól, ami reá vár, mennyire félt a kínhaláltól. A szentmise után 10 perccel felhívott minket az orvos, elnézést kért, hogy ilyen későn telefonál, de egész nap nem volt egy szabad perce sem. Azt mondta, ő nem érti, hogy miért, de drasztikus javulás állt be Viki állapotában. Később több orvos is (nem vallásosak is) megerősítette, hogy ez egy

természetfeletti beavatkozás volt. Attól kezdve napról-napra mindig javult egy kicsit az állapota.

Viki: Mikor már magamhoz tértem, akkor tudtam beszélni először Zolival telefonon. Még a rémálmaimban éltem, a valósággal egyáltalán nem voltam tisztában.

Indultam haza, hiszen nincs semmi bajom. Igaz, hogy meg sem tudtam mozdulni, de ez nem volt számomra akadály.

A szövetségi csoportunk minden este online imádkozott fél 9-kor. Otthon a családunk kitalálta, hogy én hogyan tudnék telefonon ebbe bekapcsolódni. (Nekem csak egyszerű telefonom van.) Ez az egyik legmeghatározóbb emlék számomra. Mondtam velük együtt a rózsafüzért, hallottam a hangjukat, és a végén én is tudtam beszélni. Elmondtuk együtt az Adsum imádságot. Nagy hallgatás volt, nem értettem, majd elmondta egyikük, hogy sír mindenki. Nagyon szép volt.

...kötött imádságot nehezen tudtam mondani, de vártam az esti rózsafüzéreket, egész nap a röpipák segítségével a Jóistennel voltam.

Mikor a telefonomat megkaptam, és fel is tudtam tölteni, és már volt erőm, hogy tartsam, akkor elkezdtem telefonálgatni. Akiket hívtam, nem értették, hogy most mi van, nem mertek beszélni, akkor kérdezték, hogy én vagyok-e, és hogy olyan jó hallani a hangomat. Furcsa volt, hogy azt éreztem, hogy én szerzek nekik örömet, pedig hát Ők hoztak vissza az életbe.

Még pár napnak el kellett telnie, mire kiderült számomra, hogy mi is történt velem.

Az első kilenced végén vettek le a lélegeztetőgépről, a második kilenced végén engedtek haza a kórházból. Ezt mesélte nekem az egyik szombathelyi imádkozós csoport.

Mikor a kórházból kijöttem, 22 nap után találkozhattam először Zolival, a gyerekeinkkel és Boróka vőlegényével. Eljöttek hozzám a kórházba, majd a templomba mentünk hálát adni, nagyon szép és megható volt.

Zoli: A kórházból hazaérkezés után pár napra kipakoltuk Viki dolgait. Akkor találtuk meg benne azt a levelet, amit nekem írt az utolsó pillanatban az intenzív kezelés előtt. Nagyon mélyen érintett, amikor elolvastam, azóta is őrzöm a Bibliámban.

Viki, Zoli: Kettesben való beszélgetésünkön gyakran feltesszük magunknak ezt a kérdést: Mit üzen ezzel a Jóisten?

Zoli: Nehéz helyzetben megtanul az ember rangsorolni, mi fontos igazán az életben.

Hiszek az ima erejében? El tudom fogadni a Jóisten akaratát? Van bátorságom, akár alkalmas, akár alkalmatlan a Jóisten dicsőségéről beszélni? Mert ha ti

nem szólaltok meg, akkor a kövek fognak beszélni!

Hálás vagyok a feleségemért?

Viki: És a férjemért? A kórházban a rémálmaimban mindig Zolit vártam, és tudtam, hogy jön értem. Ő pedig a való világban értem imádkozott, és várt. Mikor Borókéval beszéltem telefonon, megkérdeztem Tőle, hogy Ő is ugyanilyen kapcsolatban van-e a vőlegényével, hiszen másképp nincs értelme az egész kapcsolatnak. Csak így érdemes házasságot kötni.

Nem szabad semmire úgy gondolni, hogy ez jár nekünk. Senkiről rosszat nem szabadna még gondolni sem! (Ez mindkettő a rémálmaimon keresztül és a kórházlelkész által szólalt meg.)

Hála a Jóistennek, és minden embernek!

Merjünk imát kérni!

„Tenni a dolgokat, ahogy eddig is tettétek!” (Veres András püspök atya) Nagy félelem volt bennem, hogy miért kellett visszajönnöm, milyen nehézséget kell még hordoznom, milyen nagy feladatot kapok még, amit nem szeretnék.

Majd megkaptam a választ: „Mindent, amit tesz, mindent, amit ír, tegye az Úristen dicsőségére és minden ember javára. Legyen... az Isten iránti cselekvő szeretet.” (Teréz anya) Hát, próbálkozom.

Zoli: Egy hónappal később egy jó barátunk temetésén voltunk. Viki ott ült mellettem, énekelt, imádkozott és közben a hála jutott eszembe, hiszen én is ülhetnék ott az első sorban egyedül a gyerekekkel a feleségem koporsója előtt.

Valaki értem is imádkozott

Úgy gondolom, hogy biztosan értem is imádkozott valaki, hogy valóban megtérjek és elinduljak ezen az úton. Most én is imádkozom másokért, hogy ők is részesülhessenek ebben a kegyelemben.

Kentenich atya írásaiból évekkal ezelőtt ezt olvastam, „A leggyümölcsözőbb apostolkodás az imádkozás és az áldozathozatal.” Korábban az imádkozás mint apostoli munka soha sem jutott eszembe, környezetemben olyan emberek ismertem, akik előadások tartásával, rendezvények szervezésével végeztek apostoli munkát, de nem beszéltek az imádság fontosságáról.

Úgy hozta az élet, hogy elkezdtem hét közben is szentmisére járni, könyveket olvastam a Szűzanya jelenésekről. Azon gondolkodtam, mi az Isten akaratja az életemben. Egyik alkalommal gyónáskor az atya a gyóntatófülkében meghívott egy személyes találkozásra egy magánlakásba, ahol egy különleges karizmatikus indiai hölgy, Shiny Sabu és az őt kísérő szintén indiai Zakariás atya fogadta a szeretetláng imacsoport tagjait. Én nem tartoztam ebbe a csoportba, de akkor már szívembe zártam a szeretetláng üzeneteit, és nagyon örültem, hogy ilyen különleges lehetőséget kapok. Összesen öten voltunk a legnagyobb gyermekemmel, és még három anyukával, valamint az atya és Shiny Sabu. Úgy éreztem magam, mint szegény lélek, akit az utcáról toboroztak egy menyegzőre. Hálás voltam a lehetősé-
 ségért, mivel nem voltam az imacsoportnak a tagja, és addig csak családi körben imádkoztuk a szeretetláng imádságot. Ott a találkozón ezt a bibliai részt kaptam a Szentlélek által, miután imádkozott kicsit Shiny és az atya.

„Ezért figyelmeztetek, éleszd fel magadban Isten kegyelmét, amely kézföltételem folytán van benned. Hiszen Isten nem a csüggedtség, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk. Ne szégyellj hát tanúságot tenni Urunk mellett, sem mellettem, aki érte fogoly vagyok. Ehelyett vállald az evangéliumért a szenvedéseket velem együtt, bízva az Isten erejében, aki megváltott és a szent hivatásra meghívott minket, nem tetteink alapján, hanem saját elhatározásából és kegyelméből, amelyet Krisztus Jézusban örök idők óta nekünk ajándékozott, s amely most nyilvánvaló is lett Üdvözítőnk, Krisztus Jézus megjelenésével.” (2Tim 1,6-10)

Ebben az időben bizony csüggedt voltam, legfőképpen attól, amit a világban láttam, tapasztaltam.

Ezen az alkalmon azt a küldetést kaptuk, hogy imádkozzunk el napi négy rózsafüzért, egyet a családukért, egyet a hazáért, és kettőt a Szűzanya szándékára. Ekkor mindenkinek kikerekedett a szeme, hogy hogyan lenne ez lehetséges. Az atya azt mondta, mosolyogva, hogy a nap folyamán bármely munka alatt, akár zuhanyzás közben is imádkozhatjuk a tizedeket. Eddig naponta egy rózsafüzért mondtam el.

Ez után a találkozó után az első két évben hatott a kegyelem, erőt kaptam ahhoz, hogy ezt teljesítsem.

Eleinte a magyar nemzet megtérése és a szenvedő lelkek mentése volt a szívügyem, e mellé lassan bekúszott az a szándék is, hogy egyre többen imádkozzák a rózsafüzért, és hogy mások is ismerjék fel ennek az imádságnak az erejét.

A kezdeti lelkesedés két év után kicsit megkopott, azóta küzdök, és törekszem a négy rózsafüzérre, de nem mindig megy. Legtöbbször úgy érzem, hogy csak az ajkaim mozognak, kérem Jézust, ő imádkozzon bennem, kérem, hogy hűséges legyek és kitartó. Ez az imádság most sokszor munka a számomra, de hiszem, hogy a szentek, akiket kérek, hogy imádkozzanak velem együtt, és az őrangyalom valahogy feljuttatja ezt az inkább „dadogva” elmondott imádságot.

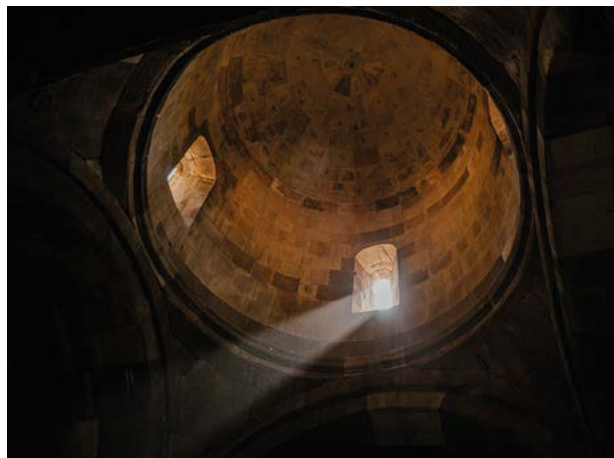
Sok ígéretet adott a Szűzanya a rózsafüzérrel kapcsolatban (pl. Boldog Alan de Rupe által 15 ígéretet), ezekbe az ígéretekbe kapaszkodom, mint egy kisgyerek, hogy ugye, ha nem is jól, de megcsinálom, akkor ugye számít?

És rátekintek a Szűzanyára, az ő Szívén keresztül ajánlom fel Jézus Vérével és Szent Sebeinek érdemével, és hiszem, hogy ők kiegészítik és elfogadják az imádságot.

Férjemmel több gyermeket nevelünk, sok olyan helyzet van, ami kilátástalan, amikor szívesen feladnám. Ekkor az ad erőt, hogy már azzal tudok tenni valamit, ha imádkozom az elhunytakért a rózsafüzért, és imádság által lelkeket szabadítok ki a tisztítóhelyről. Egy-

házatyák tanításaiból tudom, hogy ők nagyon hálásak ezért, és visszasegítik a családjukat. Buzgón imádkozom hát értük, és bízom benne, hogy amikor a mi családjunknak, közösségünknek szüksége van, lesz valamire, ők imádkozni fognak a szándékainkért.

Erről kevés szót hallottam élőszóban atyáktól vagy tanításokban, de régi könyvekben olvastam, és ez nagy erőt ad a hétköznapi gondok közepette, hiszen bárhol az utcán menve, otthon munka közben tudtam tenni valamit az egyházért, másokért.

Ez a legnagyobb zaklatottságban, vagy a legnagyobb reménytelenségben is örömet okoz nekem, mivel otthon lévő anyukaként sokszor úgy érzem, a világ dolgaiban igazán tehetetlen vagyok.

Végezetül írok pár tanúságtételt, ami környezetemben az utóbbi években történt.

Egyik barátnőm katolikus nevelésben részesült, nem hívó fiút szeretett meg, feleségül ment hozzá, gyermekei születtek, férje megengedi a szentmisék látogatását, de nem nyitotta meg a szí-

vét. Barátnőm aggódott, mi lesz a férjével. A gyerekek, ahogy születtek és megismerkedtek a katolikus tanítással, kérdezték, hogy akkor apukájuk fog-e üdvözülni (nincs megkeresztelve sem). Nyaranként szoktunk találkozni, és így sokat tudtunk beszélgetni arról, mit tanít a katolikus egyház, és hogy mások milyen csodás történeteket írtak le.

A gyerekek és a feleség kitaróan imádkoznak a férj és édesapa megtéréséért, a rózsafüzért szeretetláng betéttel. Barátnőm egyszer felhívott és elmesélte, hogy bár a férje látszólag még mindig nem változott, de a legnagyobb lány, aki tizenegy éves, azt mondta neki, hogy a rózsafüzér imádkozást eleinte kötelességnek élte meg, most viszont már az öröm ajándékát is megkapta hozzá: most már örömmel imádkozik. A feleség (a barátnőm) pedig három gyermek mellett képes volt egy éven keresztül kitaróan imádkozni a Szent Brigitta imát férje és saját családja megtéréséért.

Másik barátnőm református. Ünnepeken jár református templomba, a bibliát ritkán olvassa, saját bevallása szerint saját szavaival szokott imádkozni, vagy sokszor a Miatyánkot, ha bajban van.

Elmesélte, hogy a munkahelyén nagyon rossz a hangulat már évek óta. Ráadásul belekeveredett egy munkahelyi bírósági peres ügybe, amit úgy tűnt, valószínű el fog veszíteni. Ha kimondják az ítéletet, hogy hibázott, a magas perköltség mellett a főnöke előre megmondta, hogy ki fogja rúgni. Nagyon maga alatt volt már egy ideje (több mint egy éve), ez az ügy sokáig húzódott, mi ritkán beszéltünk, személyesen nem volt lehetőségünk találkozni. Egyik al-

kalommal azt mondta, hogy a gonosz jelenlétét érzi a munkahelyén. Erre a kifejezésre mondtam neki, hogy lenne egy ötletem, ha szívesen veszi. Mivel ügye teljesen reménytelen volt, kész volt bármit megtenni, hogy „kimeneküljön” ebből a helyzetből.

A szeretetláng üzenetében van egy ígéret, mely szerint megvakul a sátán, ha a rózsafüzért szeretetláng betéttel imádkozzuk. Elmondtam barátnőmnek, hogy a rózsafüzért kell imádkoznia, már csak ez az egy segítség marad. Erre azonnal rávágta, hogy jó, ha megtanítom, akkor imádkozni fogja, mert már annyira kilátástalannak látta a helyzetet. Amikor felhívott, éppen hazafelé tartottam valahonnan, nagyon fáradt voltam. De éreztem, hogy azonnal oda kell mennem. Mondtam neki, hogy gyorsan keresek egy könyvet, amiben le van írva a rózsafüzér imádság módja, és megyek, hogy elvigyem neki. Kérte, hogy rózsafüzért is vigyek, mert neki az sincsen.

Még odaadtam neki a „Minden érv Rómába vezet” c. könyvet, amelyben egy protestáns lelkipásztor, aki katolikus hitre tért, a rózsafüzérrel kapcsolatban a következő tanúságot tette. Volt egy megoldhatatlan nehézsége, gondolta, elkezdi imádkozni a rózsafüzért erre a szándékra. Imádkozta is naponta, egyszer csak azt vette észre, hogy a megoldhatatlannak tűnő dolog megoldódott. Ezt a könyvet is elvittem a barátnőmnek, mert szeret olvasni, és gondoltam, segítségére lesz. Elmagyaráztam neki, hogyan kell a rózsafüzért imádkozni, és hogy ha a szeretetláng betétet is imádkozza, akkor a Szűzanya ígérete szerint megvakul a sátán.

Elimádkoztuk együtt a rózsafüzér elejét és egy tizedet, aztán hazajöttem. A rózsafüzért is neki adtam. Meggérte, hogy imádkozni fogja. Attól kezdve minden nap elimádkozott odafigyelve egy-két tizedet, több ideje nem volt este. Megbeszéltük, hogy minden nap folytathatja, nem kell előlről kezdenie, és így tud haladni.

Jött a tárgyalás, elvitte a rózsafüzért, végig fogta a kezében, és igyekezett ott is imádkozni. És valóban csoda történt, mert egyedül őt felmentették. Ezt mind a ketten csodának éljük meg. Megbeszéltük azt is, hogy ne hagyja abba, hanem folytassa, és legyen kitartó. Mindez már több mint fél éve történt, azóta is imádkozza a rózsafüzért, minden este.

Nemrég anyukája elkapta a koronavírus, most az anyukája felgyógyulásáért imádkozik.

Azt is elmesélte, hogy belső sugallatot is kap alkalmanként, kértem hogy pár sort írjon erről:

„Éreztem, hogy imádkoznom kell, és imádkoztam. Mindig éreztem, hogy most a peres ügy miatt, most édesanyám miatt, most a családért. És kimondottan mikor úgy érzem, hogy el kell mennem a templomba, (ez egy katolikus templom, domonkos szerzeteseké), akkor megyek, és megköszönök mindent Máriának és Istennek. Ott érzem a jelenlétüket mindig. Ott megnyugszom, és mindig megtalálom az utat – úgy is mondhatom, hogy az út megmutatkozik, letisztulnak a dolgaim. Utána biztos leszek magamban, tudom, mit kell tennem. Bizom, hogy segítenek nekem mindketten, együtt Mária és Jézus.”

Ez különösen azért szép, mert ő református, sok családi nehézsége is volt, és

mindig a katolikus templomban nyugodott meg. Azt mesélte, sehol sem érezte ezt a lelki békét, csak ebben a templomban.

Nemrég egy férj tett említést a következőkről az ismeretségi körünkben. Régen egy nagyon kedves ismerősétől kapott egy rózsafüzért, amit az asztalán tartott, de idegenkedett ettől az imádságtól. Két könyv olvasása (Regőczy István: Isten vándora, és Immaculée Ilibagiza: Megmaradtam hírmondónak c. könyvek) és bizonyos körülmények miatt elkezdte a rózsafüzért imádkozni napi szinten. Nem minden nap sikerül, de törekszik rá, és életében új ajtók nyílnak meg.

Egy 13 éves gyerek ismerősünk elhárította, hogy ezekben a gondokkal terhelt időkben önállóan elmond minden nap egy rózsafüzért a Szűzanya szándékára. És kitartóan mondja is. És hiszi, hogy az ő imádsága által is megráternek emberek, és hat a környezetére.

Egy édesapa ezt írta:

„Bizonyos családi nehézségek gyógyíreként arra gondoltam, hogy imádkozom. Azóta érzékelhetően, vagy akár kimutathatóan megszűntek, vagy legalább nagymértékben csökkentek a felajánlott egészségügyi, lelki gondok. Mindezeket túl két ima alatt nagyon mély, komoly lelki élményt is átéltem. Ezek együtt megerősítették bennem, hogy jó úton járok.

Érzem, hogy ima közben, után megnyugszom, letisztulnak a dolgok. Ilyenkor egyértelművé válnak az utak, mindig megtalálom, hogy melyik utat válasszam. Már nem kérdés, hogy folytassam-e napi szinten ezt az imát.”

Végezetül saját megtapasztalásomat szeretném leírni. Lobbanékony ember

vagyok sajnos. Amióta imádkozom a rózsafüzért sokkal könnyebb nyugodtnak maradni, vagy könnyebben tudom a lelki nyugalmat visszaszerezni. A rózsafüzér megnyugtat és nevel engem.

Köszönjük, Szűzanya, hogy ilyen kedves és szerető édesanyja vagy mindazoknak, akik hozzád fordulnak. Bár csak minél többen felfedeznék ezt, és élnének ezzel a lehetőséggel!

Boldog Gizella és a Szűzanya segítségével...

Már régóta szeretném megírni egy imameghallgatásunkat és a kegyelmeket, amiket Boldog Gizella királynénak köszönhetünk. Kinga lányom kedvence Boldog Gizella, és azért imádkozik a szentté avatásáért, mert őt nagyon „zavarja”, hogy a magyar szent családból ő az egyetlen, akinek a szentté avatása elmaradt.

Április 22-én történt, hogy Áron, legkisebb fiam, játék közben egyszer csak feljajdult és hasi fájdalomra panaszkodott, mely egyre erősödött. Ágyba fektettük, melegített kölespárnát helyeztünk a hasára, és adtam neki ibuprofent, de a fájdalom egyre rosszabb lett, a gyerekek jajgatott. A hasa pedig betapinthatatlanul kemény, ha csak hozzáértem finoman egy ujjal, üvöltött szegény gyerekek. Vártam, de közben éreztem, hogy ez nem egy egyszerű hasfájás, úgy éreztem, valami súlyos dolog lehet a háttérben.

Felhívtam házi orvos édesanyámat, akinél épp beteg volt, hallotta a sírást és azt mondta, hívjam fel a gyerekorvost, hátha mond valamit, de neki mindenképp valami súlyos dolognak tűnik. Nem sokkal később felhívtam a gyerek-

orvosunkat, de már sejtettem, mit fog mondani. A telefonba behallatszott a gyerek sírása, és édesanyám azt mondta, azonnal menjünk be kórházba. Hozzánk a Bethesda van közel, kérte, hogy azonnal vigyem a sebészetre. Ő akkor azt mondta, bélbegyűrődésnek tűnik az elmondottak alapján, mivel az kezdődik ennyire a semmiből, ilyen éles egybefüggő fájdalommal, és veszélyes állapot, azonnali ellátást igényel. Ekkor már háromnegyed órája vártuk, hogy javuljon, de egyre rosszabb volt. A férjemet hívtam, akit négy gyermekünk nevelése során még soha nem rendeltem haza a munkából, de akkor kértem, hogy jöjjön haza, mert a négy gyerekkel nem állíthatok be a kórházba, főleg a covid kellős közepén.

Ekkor ültünk le imádkozni, Áront az ölembe vettem, amennyire tudtam, ő ekkor már egybefüggően üvöltött és jajgatott, rettentő merev volt. Kértem a lányaimat, hogy imádkozzunk a rózsafüzért, amit egyébként minden este szoktunk, legalábbis egy tizedet együtt.

A nagyobb lányok sírtak, mindenki nagy átéléssel imádkozott, és titoknak

Jézus Urunk tövissel megkoronázását mondtuk és magam elé képzeltem Jézust, ahogyan ráteszi a kezét Áron hasára. Kinga lányom közben Gizella királynét kérte, hogy tegyen csodát. Mire a tized végére értünk, Áron elhallgatott és felkelt, mintha semmi nem történt volna. A hasa teljesen puha, betapintható volt. Ákos, a férjem hazaért tíz perc múlva, és úgy talált minket, hogy nagyokat nevetünk, Áron pedig a kanapé háttámlájáról ugrol a földre, és semmi baja!

Nem ismétlődött meg a dolog, és semmi magyarázatot nem találtunk

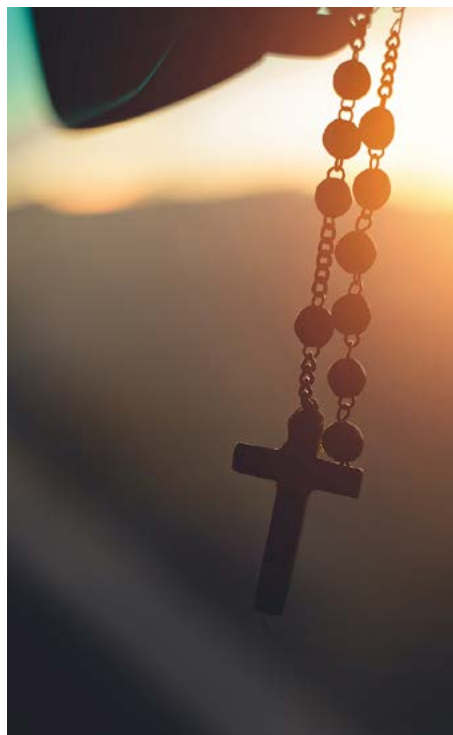
a fájdalomra. Nem vagyok egy ijedős anyuka, orvos család gyereke vagyok, és Áron a negyedik gyermekem. Számptalan izgalmas helyzetet csináltunk már végig itthon, a gyerekeim kruppra hajlamosak stb., de soha nem vittem őket ügyeletre, kórházba, most viszont biztos voltam benne, hogy Áront be kell vinni, és biztosra vettem, hogy műtét lesz.

Amint felkelt az ölemből az ima után, azonnal tudtuk, hogy erre nincs más magyarázat, csak a Jóisten kegyelme és Gizella királynénk segítsége, szinte tapintható volt a jelenlét!

Naponta Veled, Mária

Református családból származom, így a Szűzanya jelenlétét nem ismertem, viszont valahogy mindig égett bennem a vágy őt megismerni. Ezt valahogy a női mivoltommal hoztam összefüggésbe. A tökéletes női létforma példaként tekintettem rá, de sajnos nem éreztem a jelenlétét, és nem tudtam, hogyan is találhatok rá...

Egy szép nyári este 2019-ben az egyik nő ismerősöm elhívott egy találkozóra. Ő máshova szeretett volna menni, ám én éreztem egy hívást magamban, hogy arra a bizonyos helyre menjünk egy pohár itatra... Mindketten párkapcsolati nehézséggel küzdöttünk, és gondoltuk, egy pohár bor mellett jól megbeszéljük ezt a dolgot. A szomszéd asztalnál egy barátnőm férje és egy papnövendék ült. Szóba elegyedtünk, s én kaptam Dávid atyától – akit 2021. június 12-én szentel-

tek pappá – az Úr Jézus Krisztus kegyelméből egy csodásérmét, és megbeszéltük, hogy elmegyek szentmisére, ahol ő fog felolvasni. Onnantól kezdve minden reggel a 7:45-ös szentmisére jártam a soproni domonkos templomba, este 17:30-kor a Szentlélek templomba, egy ideig két misére jártam, hordtam a csodásérmét.

Szomjaztam az Úr Jézus Krisztus jelenlétére. Napról napra megerősödtem, és éreztem, hogy a legtöbb, amit tehetek az emberekért, az az imádság. Nagyon nehéz élethelyzetem volt, egy szenvedélybeteg ember mellett éltem, aki magát pusztította, és kötelességemnek éreztem őt „segíteni”. Azóta ez a kapcsolat megszakadt, de imádkozom ezért az emberért, hogy megtérjen.

Dávid atyától kaptam később egy rózsafüzért is és egy kis útmutató füzetet, hogy is kell imádkozni.

Korábban monotonnak és valahogy furának tartottam azt, ha valaki ezt imádkozza, (még nem ismertem azt, amit ma már tudok, hogy ez az egyik legnagyobb csoda és orvosság). Ma receptre írnám fel, mindenkinek.

Elkezdtem imádkozni a rózsafüzért minden nap, és napról napra újabb fájdalmakra és sérelmekre kaptam gyógyulást a Szűzanyától. Naponta egy rózsafüzért mondtam el. Napról napra erősebbnek éreztem magam, és a saját nőiességem is a helyére került. Imádság közben azt éreztem, hogy a saját magam által elkövetett és az ellenem elkövetett bűnök megbocsátást nyernek – és ez nagyon felszabadító érzés. Rengeteget sírok közben, és minden könny mintha a lelkemet mosná tisztára. Bűnbocsánatot tartok közben akarva akaratlanul:

„Ó Megváltóm, mily szörnyű ez, Minden bűnöm téged sebez.”

A rózsafüzér imádságban benne van minden „titok”, amire egy embernek szüksége lehet a hétköznapi életben. Vagyis az Úr Jézus Krisztussal élni. Mindenre választ kapunk általa. Csodaszép élmény a templomban közösen imádkozni a rózsafüzért az idősebb hölgyekkel (37 éves vagyok). A rózsafüzér imádság egy fegyver a sátán ellen. A Szűzanya szeretetlángja oly hatalmas, hogy minden negatív hatást képes megsemmisíteni.

A Szűzanya jelenlétét azóta minden pillanatban érzem. Csodálatos, hogy azóta édesanyámmal és bátyámmal minden nap imádkozunk, pedig ez nem volt hagyomány a családban, de vágytam rá, és megkaptam. A Hiszekegyet, a Miatyánkot, Üdvözlégyet és a tizedek végi fohászt imádkozom velük. Édesanyám beteg lett, halálos beteg, testvérem is nagybeteg. Egy egyedi divatüzletet vezetek Sopronban (Isten megadta a lehetőséget, hogy saját cégem legyen). Érzem, hogy mindenben a Jóisten támogat, mert ad erőt, még ebben a nehéz gazdasági helyzetben is, ad annyit, hogy minden szinten támasza legyek családomnak.

Megértettem, hogy ha a Szűzanyát minden ember értené és szeretné megismerni, nem lenne gonoszság a világban. Az az érzés, hogy vannak égi szüleink, a Szűzanya az édesanyánk, a Jóisten az apukánk, akkora biztonságot és harmóniát ad, amitől egészségesen tudunk szeretetben élni.

Imádkozom az emberiségért, hogy ezt megértsék!

Amióta rózsafüzért imádkozom, egyre inkább sikerül ellenállnom a bűnnek. Ha a sátán támad gondolatban, rögtön tudatosan imádkozom a Szűzanyához.

Most, hogy átgondoltam és számba vettem, mennyi mindenért adhatok hálat nap mint nap, és ezt meg is teszem, be kell vallanom, hogy a rózsafüzér imánapi mondása kicsit alábbhagyott.

Most újult erővel kezdem én is, mindennap el fogok mondani ismét egy rózsafüzért.

Mindez a sok égi ajándék oda vezetett, hogy szeretnék katolizálni, már gyóntam többször, de még nem áldoztam, vágyom a szentáldozásra.

Szeretnék téged is kérni kedves olvasó, hogy imádkozd a Rózsafüzért akkor is, ha még nem érted, hogy miért szép, vagy monotonnak tűnik vagy furának. Hidd el, megtérül! Én is újult erővel látok hozzá Édesanyám, Mária és apukám, azaz a Jóisten segítségével, aki belső békét ad nekem és egészséget mindehhez.

Imából derű – avagy húsvétból pünkösdig!

Kedves olvasó, azért osztom meg történetünket és gondolataimat, mert úgy remélem, másoknak is erőt adhat az imához, és így a beszélgetéshez Istennel.

2021 húsvétvasárnapjának délutánján nagyobbik fiunk, Márk, aki 15 éves, úgy gondolta, hogy biciklivel meglátogatja nagyapját, aki aznap a közeli benzinkúton dolgozott. Szép volt az idő, a benzinkút pedig csak 4-5 km-re van tőlünk. Eltelt vagy fél óra, és nem kaptunk visszajelzést, hogy megérkezett volna a benzinkútra, ezért felhívtuk a nagyapát, aki megdöbbenve mondta, hogy még nincs itt Márk, de a főúton valami történt, úgyhogy megy megnézi, mi lehet az. Pár pillanat múlva visszahívott, hogy baleset történt, és felismerte Márk biciklijét, de őt már elvitte a mentőautó. Mint megtudta, egy nagy 3-hidas teher-

autó, amely követ szállított, elütött egy gyereket, és rengeteg a vér az úton.

Azonnal a beregszászi kórház intenzív osztályára rohantunk, csak pár perccel hamarabb érkeztünk a mentő, illetve a rendőrség. A mentős ideadta a fiunk cipőjét, hogy felismerjük-e. Rohantunk az intenzív osztályra, de nem engedtek be. Egy idő után behívtak, megvoltak az elsődleges eredmények, és három orvos közölte, hogy a fiunk súlyos, életveszélyes állapotban van, jelenleg kómában. A sérülései nagyon súlyosak, egyik oldalon nincs tüdőhang, 4-5 bordája eltört, valószínű a gerinc sérülés, koponyaalapi törés, agyi sérülés és hematómák, fültörés és kulcscsont törés, állapota miatt szállíthatatlan, de mivel nincs CT és idegsebész, egyelőre többet nem tudnak mondani. Vagyis sürgősen szakember és megfelelő képpalkotó eszköz szükséges,

hisz a röntgen nem képes többre. A következő órák-percek a kritikusak. Sikertült orvost hívni a szomszédos városból, Munkácsról, egy gyermek idegsebészt. Mire megérkezett, újabb röntgen és ultrahang vizsgálatok voltak, melyeken már nem látszottak a törött bordák és a gerincsérülés. A szakorvos megérkezése és vizsgálata után közölték, hogy továbbra sem szállítható a gyerek, habár már kijött a kómából, de CT nélkül nem tudnak rendes diagnózist felállítani. Várnunk kell, és ha szállítható lesz, akkor elszállítani olyan kórházba, ahol van felszerelés és szakember is.

Felhívtam magyarországi barátaimat (szándékosan nem írom meg a nevüket, de nélkülük nem valósult volna meg mindaz, amit leírok!!!), és elkezdtük szervezni a szállítást és kórházat. Legközelebb vagy Nyíregyházán, vagy Ungváron lett volna megfelelő kórház. Egész éjjel a kórházban maradtunk és imádkoztunk. Felajánlottuk a Szűzanyának a keserűségünket és ezt a szituációt, illetve próbáltam megalkudni Vele, jó zsidó asszonyként ígértem valamit, aminek fejében a fiunk életét és felépülését kértem. Még aznap sok barátunk elkezdett imádkozni érte/értünk.

Húsvéthétfő reggelén már fél hétre eljött Munkácsról az idegsebész, és a legnagyobb megrökönyödésére azt állapította meg, hogy Márk szállítható, amit este nem feltételezt! Gyorsan elkezdtünk intézkedni, hisz a súlyos sérülései miatt csak rohamkocsival és megfelelő személyzettel lehetett szállítani. Végre 11 órára sikerült átlépni az ukrán-magyar határt, és a magyarországi rohamkocsi a nyíregyházi kórházba szállította,

ahol a CT és egyéb vizsgálatok után a gyermek intenzív osztályra került. Édesanyja ott lehetett vele napi 24 órában, én sajnos csak pár percre láthattam, akkor bevitték az intenzív osztályra, és felvették az adatait. 14 napot volt az intenzívben, de javult az állapota. Persze voltak hullámvölgyek is. Feleségemmel a technika segítségével tudtam csak tartani a kapcsolatot, hisz karantén volt, így nem lehetett látogatni őket. Az intenzív osztályon 2 hét alatt sikerült lábra állnia, és megtenni az első lépéseket, fokozatosan tért vissza az emlékezete. Ahogy a feleségem mondta, az első hét olyan volt, mint az „50 első randi” c. filmben, hisz amnéziája volt. Két hét után (Szent Bernadett emléknapiján) átkerült Márk a gyermeksebészetre, ahol szintén rohamosan javult az állapota. Valójában úgy épült fel, hogy szinte semmilyen beavatkozásra nem volt szükség, hanem napról napra szemlátomást javult.

Sokan imádkoztak, az osztálytársai Pannonhalmán, a bencés közösség, a kárpátaljai barátaink, papok, szerzetesek, tanárai Magyarországon, Ausztriában és a világ sok pontján, sokról még csak nem is tudunk!

Május elsején végre kiengedték a kórházból, majd két hét múlva kontrollra kellett mennünk. A hallásvizsgálat után a fül-orr-gégész vizsgálta meg (behívta egy kollégáját is), és megállapította, hogy a zárójelentéshez képest javult a hallása. A baleset utáni első vizsgálat még nagyon valószínűnek tartotta a teljes hallásvesztést a jobb fülére. Minden szakorvos csodálkozva tapasztalta a javulást. De legjobban a traumatológus lepődött meg, mivel a kulcscsonttörés

miatt hozzá is mennünk kellett. A zárójelentésben még az van, hogy a törés 1,5 cm elcsúszással forrt össze. Ezzel akkor egyáltalán nem foglalkoztak, hisz a fontossági sorrendben ez a koponyasérülésekhez képest elhanyagolható volt. Az újabb röntgen eredménye szerint viszont eltűnt az elcsúszás, összeforrott a csont úgy, ahogy lennie kell. Ez május 14-én volt. Aznap csak este tudtam megnézni a leveleimet, akkor láttam, hogy Kentenich atya aznapi üzenete a következő: „Mély meggyőződésünk legyen az, hogy a Szűzanya a házukban csodára képes.”

Újabb vizsgálatot írtak elő két héttel későbbre, május 27-re, melynek eredménye szerint immár csak enyhe halláscsökkenés található. A kettős látása még fennáll Márknak, de az is javul, így az ideg orvos visszaengedte az iskolába, úgyhogy május 28-án be is költöztettük Pannonhalmára. A vizsgálatok végén megjegyezte a doktornő, vegyük tudomásul,

hogy Márk április 4-én újjászületett, mivel lehetetlen ilyen sérülésekből ilyen gyorsan felépülni és egyáltalán túlélni.

Az iskolában a tanárai és osztálytársai nagy szeretettel fogadták, örömmel segítik, hogy bepótolja a tanulásban kimaradt részeket, és Márk is örömmel tért vissza az iskolába, már nagyon vágyott vissza.

Ma újabb érdekes jelet kaptam, miután sikerült hazaérnünk szombat este. Úgy gondoltuk, a mai szentmisét felajánljuk köszönetként Márk gyógyulásáért, és amikor mentem befelé a sekrestyébe, a következő szövegen akadt meg a szemem, ami a Beregszászi Házaspárok Útjának 15. állomásán van kifaragva: „Adjatok hálát mindenért”.

A Szűzanya megtartotta, amiben megállapodtunk, jó zsidó asszonyhoz méltóan most nekem kell betartani az ígéretem, de örömmel fogom tenni, mert húsvéttól pünkösdig sok kegyelmet, erőt és megerősítést kaptunk mindnyájan.

Szent József és az autó

Az úgy kezdődött...
...szerettük volna lecserélni nagykorú autónkat, de anyagiak híján csak álmodoztunk egy fiatalabb kisbuszról (9 személyesnél egyelőre nem adhattuk alább, lévén, hogy még sokszor mozdulunk együtt mind a 7 gyerekünkkel).

Feleségem kezdeményezésére elkezdtünk egy Szent József kilencedet, melynek csodáiról korábban már hallottunk

egy Emmanuel közösség által szervezett találkozón. Meglepő módon még a kamasz gyerekeink is beszálltak a kilenc napon át tartó imába. Egész konkrét dolgokat fogalmaztunk meg az imában a leendő autónkkal kapcsolatban: 5 éves, VW T4, ködlámpás, bluetooth-os, fehér... A kilenced végeztével elkezdtem nézelődni a piacon. Elég hamar leforrázva éreztem magam, amikor rájöttem, hogy T4-es VW-t 10 éve nem

gyártanak, meg aztán sokkal drágábbak voltak a hasonló paraméterű autók, mint előzőleg gondoltam. Feleségem bízott minket újra: az ima meghallgatásra talált, csak nem azonnal pottyant az ölünkbe az autó.

11 hónappal később...

a kocsink hónapok óta javítás alatt állt. Ekkor egy-két testvér azt a gondolatot kapta a Szentlélektől, hogy szervezzenek titokban egy gyűjtést, amivel támogatják majd autós álmainkat. Nagyon meglepődtünk ezen a nagylelkűségen, amit megtapasztaltunk a szűkebb s tágabb közösségüinktől.

Újra fellelkesült az imaéletünk, újabb Szent József kilencedbe fogtunk, immá-

ron realisabb paraméterekkel. Időközben apósoméktől is kaptunk egy számkra óriási, nem remélt összeget, így pár hét elmúltával elkezdjük keresgél-

azt az autót, amit az Úr nekünk szánt. Eszembe jutott egy barátunk, aki jeleket kért és kapott az Úrtól a leendő autójuk rendszámával kapcsolatban. Eleresztettem én is egy fohászt a jellel kapcsolatban, bár konkrét dolgot nem tudtam mondani, csak azt, hogy kérek egy jelet. Amikor leszűkítettük a kiszemelt autók körét, az első számú jelöltnél nem volt megadva más, csak egy telefonszám és egy város neve. Rákerestem az interneten erre a telefonszámra. Nem fogjátok elhinni: az eladó címe ugyanaz volt, mint a mienk, csak 100 km-rel távolabb ☺. Azt a bizonyosságot éreztem, hogy ez a jel, hogy az autó csak haza akar jönni hozzánk ☺. Három nappal később valóban hazajött velünk. Közben a nagy felújításon átesett autónkat kívül-belül felékesítettük, felkészítettük a búcsúra. Azért volt bennünk egy kis félsz, hogy pang a piac, itt a vírus, mi lesz, ha hónapokig nem sikerül majd eladnunk. Aznap reggel, amikor elindultunk a leendő autónkért, kaptunk egy telefonhívást, hogy meg szeretnék vásárolni a 2 napja meghirdetett régebbi autónkat. Az invitálásra – jöjjenek, nézzék meg – azt a választ kaptuk, hogy jönnek, de nem nézegetni, hanem mert meg akarják venni. Így esett, hogy 36 órán belül lecseréltük az autónkat.

Bízatok az Úrban és figyeljete rá, mert Ő meghallgat és válaszol és segít!

Mucs&Totya Family Co.

Ui.: Szent József valóban közbenjárt értünk: az autóval kapcsolatos minden kérésünk meghallgatásra talált ☺

A gyógyulás útján

Nagyon mélyen voltam, sok sikertelennek tűnő küzdelemmel a hátam mögött. A gonosz nem tágított mellőlem, és mindig visszahúzott: mindig ugyanabba a verembe. Ugyanoda, ahonnan megint kezdhettem a mázást kifelé. Volt, hogy nem is kellett húznia, egyszerűen csak: visszacsúsztam – önként, az erőtlenségemnek köszönhetően.

Hogy mi volt a verem alján? Nem tudtam tisztán megélni a szentségi házasságunkat. Sokszor nem. Voltak persze hosszú, jobb időszakok, de mindig vissza-visszacsúsztam. Már rég schönstatti házaspár voltunk, amikor ez még mindig tartott. Nehezen viseltem, sokszor kellett meggyógnom. De ez egyre inkább csak átmeneti megkönnyebbülést hozott, továbbra sem tudtam szabadulni. Nem vigasztalt az sem, hogy a „keresztény ember sokszor elesik, de újra felkel” – ebben a bűnben egyszerűen nem akartam elesni.

A teljes fordulat a nyár elején következett be: Gertrúd-Mária nővér beszélt egy férfiről, aki ugyanígy, ugyanebbe a gödörbe került. Csak nagyon lassan és nehezen tudott kijönni ebből. Nekem akkor épp jó időszakom volt: már hónapok óta tiszta voltam (legalábbis ettől a bűntől), és azt éreztem a nővér beszéde után, hogy igen: akkor most ezt le tudom tenni.

A történetemhez hozzátartozik, hogy januárban a feleségemmel jelentkezünk egy júliusi gyógyító lelkigyakorlatra. Fi-

zikailag egészségesen. Magamban kerestem is a választ, hogy miért, de csak a kíváncsiságot találtam. Most ez is megváltozott, értelmet kapott: tudtam, hogy lelki gyógyulásért megyek.

De előtte még részt vettünk – szintén a feleségemmel – egy zarándoklaton is: a hűség zarándoklaton. Mélyen megérintett ez a négy nap, és megerősített az elhatározásomban, hogy változnom kell. Ozsvári Csaba életpéldája pedig arra indított, hogy teljes bizalommal a Jóisten felé forduljak, és Rá merjem bízni a gyógyulásomat.

A lelkigyakorlat előtt rossz érzés fogott el, erről beszélgettünk is otthon: féltém. Féltém és elbizonytalanodtam. A feleségem bátorított.

Aztán a lelkigyakorlat első 3 napja még szörnyűbb volt: lázadtam, nem tettszett semmi sem, haza akartam menni. Még a rózsafüzért sem mondtam a többiekkel, hanem csak ültem a helyemen, többnyire duzzogtam. Bár szilencium volt, a szünetekben elvonultunk a közeli erdőbe házastársi beszélgetésre, és bár sokat vitatkoztunk, ez nagyon kellett ahhoz, hogy továbblépjek. Ha most visszagondolok erre az első három napra, igencsak elviselhetetlen voltam: azt hiszem, itt érezte meg a bennem lakozó rossz, hogy hamarosan vége. Nagyon hálás vagyok a feleségemnek, és nemcsak azért, mert kitartott mellettem ebben az időszakban, hanem ahogy kitartott: tényleg a Jóisten szava és szeretete jött át rajta keresztül.

A fordulat a böjti nap volt, mégpedig a szentgyónás: le tudtam tenni mindent, amit addig hordoztam. El tudtam engedni a haragomat, meg tudtam bocsátani édesapámnak, aki már 15 éve elhunyt. Azt a sugallatot kaptam, hogy csak akkor tudok elindulni a gyógyulás útján, ha ezt megteszem, illetve imádkozom és misét mondatok érte, mert még nincs a Mennyei Atya mellett. És imádkoznak sokat, főleg a rózsafüzért.

Hazafele utunk nagyon szép volt, sokat beszélgettünk, neveltünk. A gyerekeink is érezték, hogy teljesen kicseréltünk: új szívet kaptunk. A korábbi kísértéseknek nyoma sem volt, eltűntek.

A nyarunk sok imával telt. De jött az ősz. Kezdődtek a munkás hétköznapiak, a feszített tempó. El-elmaradoztak az imák, kezdtem ellaposodni. És jöttek az első kísértések is, aztán egyre több és több...

Elgyengültem, visszaestem.

Ezen az őszön járt a városunkban Varga János, Argentínában élő verbita atya, aki gyógyító-evangelizációs imaestet és szentmisét tartott. Egyszer már 2016 őszén voltam az ő szentmiséjén, és

nagyon nagy hatással volt rám. Így hát most is elmentem. Éreztem, hogy kell a megerősítés, mert letértem a helyes útról. János atya a szentmise végén az Oltáriszentséggel adott áldást egyesével mindenkinek. Volt egy segítője is, aki folyamatosan imádkozott, kapcsolatban volt Istennel, a Jóisten rajta keresztül adott útmutatást. Mikor kértem az Oltáriszentség elé, a segítőt – anélkül, hogy tudta volna, hogy én vagyok ki – azt mondta: „Egy középkorú férfinak ezt mondja az Úr: megbotlottál a lépcsőben, de ez a lépcső hozzám vezet.” Tudtam, hogy vissza kell térnem a rendszeres imádkozáshoz – elkezdtem használni a schönstatti applikációt is ennek érdekében. Újra rendezettebbé váltam, de folyamatosan éreztem, hogy nem szabad gyengülnöm.

Tavasza azonban megint elfáradtam, megint visszaestem, pedig már nagyon nem akartam. Éreztem, hogy a bűn nem csak Istentől választ el, hanem feleségtől, gyermekeimtől is. Le akartam tenni végérvényesen: ismét jelentkeztünk lelkigyakorlatra, és Óbudaváron is voltunk egy hetet. E két hét – az előző évhez hasonlóan – nagyon összecsengett és megerősített: mindkét helyen azt zártam a szívembe, hogy a gyökereink milyen fontosak, és rengeteg gyógyítandó sebet is hozunk ősainktől. Megint eszembe jutott édesapám...

A lelkigyakorlat persze megint egy harc volt, ugyanúgy haza akartam menni a 3. napon, mint egy évvel korábban. A gonosz nehezen enged, és könnyen visszalopakodik. Megint csak feleségem volt az „Isten szava”, együtt küzdöttük át magunkat a nehézségeken.

Úton vagyok a gyógyulásban, jó úton, melyen az ima visz tovább, ezt megtanultam. Azt hiszem, rátaláltam a gyógymódra. Ha rendszeresen imádkozom, nincs kísértés a bűnre. Ezt tudom, érzem, tapasztalom.

Néhányszor előfordult, hogy kaptam „képet” ima alatt, hogy melyik elhunyt rokonomért kell imádkoznom vagy mi-

sét mondatnom. Ez az elhunytjainkat és minket is közelebb visz Istenhez.

Nagyon nagy hála van a szívemben, hogy a Jóisten kiemelt ebből a gödörből, hogy olyan társat rendelt mellém, aki ebben segítségem és támaszom.

„Amelyik család együtt imádkozik, az együtt is marad.” Ennek igazságát mi a saját életünkön megtapasztalhattuk.

Geri története

2. rész

A tizenkilencedik születésnapomon olyan szinten belöttem magam, hogy teljesen kifordultam magamból. Amikor valaki ennyire bedrogozza magát, olyan, mint egy démonikus lény. Mutattak rólam videókat, iszonyat durva. Felakadtak a szemeim, kicsavartam magamat. Olyan voltam, mint a zombi. Lényegében így éltem: alvás, depresszió és zombiság. Akkor már volt rendőrségi ügyem is. Tudtam, hogy itt valakinek segítenie kell. Anyámék nem tudtak mellém állni, eszköztelenek voltak. Azt mondták folyamatosan, hogy addiktológushoz küldenek. De én azt sem tudtam, mi az.

Aztán egyszer a bátyámmal elmentem egy egyetemisták által szervezett alkalomra. Szeretettel fogadtak. Olyan atmoszférája volt az egésznek, hogy belém nyilallt: ami nekik van, az nekem is kell. Valahogy éreztem, hogy ez felválthatja azt az ürességet, sötétséget, ami bennem van. Nem maradtam túl sokat, talán egy órát, de kaput nyitott arra, hogy megismerjem, mi is ez. Rákövetkező

héten megint elmentem, és akkor lehetett imádságot kérni az ottani önkéntesektől. Nem mertem kimenni, mintha földbe gyökereztek volna a lábaim, nem tudom, mitől félttem, de rettegtem. Aztán erőt vettem magamon, elöntött a bátorság. Láttam, hogy az összes önkéntes közül már csak egy valaki van szabadon, és odamentem hozzá. Megkérdezte a nevemet, meg hogy rám teheti-e a kezét. Volt egy bűnvallásom, amire rávezetett. Megáldott, imádkozott értem, és akkor négy év után először sírtam. Éreztem konkrétan, hogy rám száll egy felhő, és olyan volt, mintha be lennék löve. Pedig nem számítottam semmire. Na, ott minden megváltozott! Az volt az a pillanat, amikor egyik pillanatról a másikra elfelejtettem a drogokat. Egy váltás volt. Ezután nem kellett dohányozni, nem kellett inni, nem kellett drogozni. Bármelyik drogra gondoltam, hányinger jött rám. Elkezdtem öklendezni. Kipróbáltam többször. Döbbenet volt, hogy az úr a szívemben, amit a droggal akartam kitölteni, betöltődött. Szép lassan

felismertem, hogy milyen rossz hatással volt rám. Ki tudtam mondani, hogy ez nekem nem kell. Megváltozott minden. Először én változtam meg. Láttam, hogy a társaságom nem változik, pedig próbáltam őket ebbe az irányba változtatni, így társaságot változtattam. Közben már jártam protestáns gyülekezetbe.

Sötétből a fényre

Nagyon gyorsan történtek a dolgok. Mindenki észrevette, hogy lejöttem a szerről. Úgy ismertek engem bő négy évig, akinél folyamatosan drog van, mindig felszív vagy megeszik valamit. Mindig kivoltam, óriásiak voltak a pupilláim. A szüleim is észrevették a változást. Folyamatosan kérdezték, mi történt ott. Találkoztam Jézussal. Akkor még nem tudtam, hogy Vele találko-

tam, de találkoztam Jézussal. Azóta már ők is kereszténynek mondják magukat. Olyan volt, mintha kicseréltek volna.

Mintha megszólalt volna a lelkiismeretem. Volt nálam cigaretta, és éreztem, hogy „fű, nem esik jól”. Ilyen egyszerű volt leszokni.

Bármikor imádkoztam, bármikor dicsőítést hallgattam, olyan volt, mint a drog. Pontosan ugyanazt a hatást értem el, amikor imádkoztam, mint amikor felszívtam vagy bevettem valamit. Fizikai hatása volt az imádságnak. Kicsit szédültem, a föld felett jártam, elsírtam magam a gyönyörtől, hogyan lehet valami ilyen szép, pedig nem is látom.

Amikor visszatértem az előző társaságomhoz, közöttük már nehezebb volt. Megszoktam, hogy piálunk, cigizek, de drogra egyáltalán nem tudtam gondolni. Rövid ideig voltam még annál a társaságnál, aztán természetesen kiestem, mert nem volt közös platform, ők még mindig buliztak, nekik ez még jó volt. Elég fiatal, laza gyülekezetbe kerültem, baptista, püünkösdista vonal. Két évig voltam ott. Meggyőztek arról, hogy a gyermekkereszttség, amit nem én döntök el, az nem is érvényes. Elfogadtam: Jó, te vagy a lelkipásztor, biztos igazad van, akkor bemeztkezem. Erre meghívtam anyámékat. Ott tanúságot tettem, miért merítkezem be, miből jövök. Érdekes élmény volt elmondani nekik is, milyen gödrökben, mélyrepülésekben volt az életem, mi mindenért vagyok hálás, mi hozta a változást.

Úgy definiáltam magam, hogy nem tartozom egyházhhoz, hanem keresztény vagyok. Folyamatos identitás-krízisben éltem. Csak az ígére tudtam hivatkozni, de azt lehet többféleképpen értelmezni. Kerestem, hogyan kell hinni. Az egyik barátom, egy baptista teológus, katoli-

zált a baptista teológia utolsó előtti évében. Láttam, hogy a közösségben a katolikusság ellenséges reakciókat vált ki. Megszakították velem a kapcsolatot, elég durván bántak velem. Én nem értettem, hogy miért ne lehetne valaki katolikus. Elkezdett érdekelni a hite, küldött cikkeket, elmentem vele misére. Olyan volt, mint a megtérésemnél. Elsőre egyáltalán nem fogott meg, nem érintett meg, nem volt rá szükségem, hiszen jól voltam a saját helyemen, elég jó pozícióm volt egy gyülekezetben, figyeltek rám, vezettek embereket. El tudtam fogadni, hogy ő katolikus lett, tartottam vele a kapcsolatot, és kész.

De aztán nagyon sok kérdés merült fel bennem. Találtam egy katekizmust, amit ajtófénynek használtak a gyülekezetben. Ahogy gyerekkoromtól kezdve nem tudtam tartani a mértéket és a határokat, úgy ebben sem. Olyan mértéktelen volt a hitben való kíváncsiságom, folyamatosan fejlődni akartam, elolvastam elejétől a végéig, állandóan nálam volt, metróon, villamoson. Nagyon sok kérdésem volt. És a katekizmusban válaszokat kaptam végre. Ott szépen elindult a katolizálásom.

Többek között a gyerekkeresztségről volt sok kérdésem. Nyári táborban gyerekek között meg tudtam különböztetni, melyik gyerek van megkeresztelve, melyik nincs, és láttam, hogy iszonyat nagy különbség van. Nem tudom pontosan megfogalmazni, de láttam, hogy védelem van azon a gyereken, kegyelem van vele, aki meg van keresztelve, aki pedig nincs, kicsit elhagyatottnak látszott.

Elég sok kérdésem volt az Úrvacsorával kapcsolatban. Miért így van? Mi tör-

ténik? Hogy van ez a találkozás? Miért vehetek Úrvacsorát? Amikor olvastam a katekizmust, ezek a kérdések tisztázódtak. A Szűzanya volt számomra a legperdöntőbb: nagyon gyorsan, nagyon természetesen, nagyon durván jó kapcsolatot alakítottam ki Vele. Igazából inkább Ő velem.

Még protestáns voltam, amikor egy hűvös este a Moszkva téren hallottam a szívemben, hogy szól a Lélek: valaki fázik. Körbenéztem. Hát senki. Biztos csak a saját gondolatom volt! De nem hagyott nyugodni, kicsit noszogattam a Lélek, és ahogy tíz métert arrébb mentem, megláttam, hogy a buszmegállóban vacog egy hajléktalan. Gyorsan imádkoztam: Uram, ne tudja a bal kezem, mit tesz a jobb. Levettem a pulcsimat, és odaadtam neki. Utána hallottam a szívemben, hogy a Szűzanya mondta: „Ez az a szeretet volt, amivel betakarom a gyermekeimet!” Ez az anyai szeretet volt. Elöntött a melegség. Meghatódtam. Nem tudtam megmagyarázni magamnak, hogyan alakult, hogy protestánsként nagyon közel kerültem a Szűzanyához. Kérdeztem az embereket, hogyan tudnám ápolni a vele való kapcsolatot protestánsként. Mondták, hogy esélytelen. Mondtam, hogy akkor nincs más választás, mint a katolizálás.

Mivel szolgáltam ökumenikus alkalmon, volt néhány katolikus a környezetemben. Egyszer az egyik katolikus lány ült és morzsolt valamit. Nem tudtam, mit csinál. Mondta, hogy rózsafüzért imádkozik, csatlakozhatok. Mondtam vele az Üdvözlégyeket, és megtanultam. Masszív változások jöttek a hitéletembe az Üdvözlégyek hatására.

Hihetetlen élményeim voltak a Szűzanyával, megölelt, hallottam a szívemben beszélni.

Egy ökumenikus csoporttal a Balaton-felvidéken pihentünk, és vasárnap a katolikusok misére mentek. Gondoltam, elmegyek velük. Voltam már egyszer misén, kíváncsi voltam. Lengén öltöztem. Lehet, hogy most kizavarnék egy ilyen srácot, mint amilyen én voltam. Ujjatlan póló, papucs. Nem hajtottam térdet. Az átváltoztatás után mikor az atya felemelte az Oltáriszentséget, hallottam, hogy Jézus mondja a szívemben: „Ez én vagyok!” Néztem. Nem tudtam hova tenni. Utána kezdtem megérteni, hogy az Eucharisztia Jézus teste, és utána összeállt a kép. Ez meghatározó élmény volt. Nyolc nénike volt a vasárnapi szentmisén, egy orgonista, meg az atya, és hallottam, hogy: „Ez én vagyok!” Bizonyosság volt a szívemben, hogy ez a jó irány. Elkezdtem Hodász Andrásához járni. Szép lassan katolikus lettem.

Az istenkapcsolat és a keresztény élet kezdetben nagyon tüzes, lángoló, azt

hittem, minden szuper. A fájdalom aztán szép lassan visszajött, amikor szembenéztem a négy év alatt elkövetett bűneimmel és azok következményeivel, a döntéseimmel. Többek között volt egy olyan döntésem is, hogy nevet változtatok. Apám családneve helyett felvettem édesanyám leánykori és nevelőapám nevét. Még azóta sem tudtuk ezt megbeszélni, ez tabu.

Aztán jöttek a nehézségek, fizikai problémák adódtak, például nem tudtam aludni. Lényegében egy évig nem aludtam. Olyan voltam, mint egy zombi. Rám ült a szürkesség. Iszonyat rossz volt, ideges lettem tőle magamra: Miért nem tudok aludni? Mindent kipróbáltam: nyugtató teákat ittam, macskagyökér, semmi nem használt. Csoda, hogy életben maradtam. Azóta sem tudok aludni, de azért már jobb a helyzet. Ami meglepő, hogy már tudok koncentrálni, olvasni. Most egyetemre járok, és közben egy gyermekotthonban dolgozom. Keresem a hivatásomat, milyen utat szán nekem az Isten.

Rózsafüzér – nem csak öregeknek

A rózsafüzér ima Szent Domonkos óta évszázadokon keresztül az egyház erős lelki fegyvere volt. Sajnos mégis olyan kép alakult ki bennem felnövekedvén, hogy ez az ima az unatkozó öregasszonyoké, sőt végleg kimegy a divatból. Nem történik más rózsafüzérezés közben, mint hogy megnyugvást és boldogságot okozó hormonok szabadul-

nak fel. Tudom, hogy sokan gondolkodnak így. Ezek az elképzelések nálam is kitartottak 39 éves koromig. Éreztem én ugyan gimnazista koromtól (amikor először hallottam az „öregasszonyokat”) a vonzást, a meghívást erre az imára és általában egy buzgó imaéletre. De fiatal felnőtt korom keresztény környezetének véleménye és példája hangosabb volt: az

állapotbeli kötelességek fontosabbak, egy családanya nem fordíthatja erre idejét. Sőt, még gyerekeim születése előtt is így értelmeztem a hallott tanításokat: építsem inkább a férjemmel a jó házastársi kapcsolatot. A modern életbe nem igen fér bele, szerzetesi feladat a szüntelen ima. Nehézségeknek kellett jönnie az életünkbe ahhoz, hogy mégis elkezdjek egy buzgóbb imaéletet.

Első gyermekünk nyolcévű házasság után születhetett csak meg. Minden orvos azt mondta, hogy nekünk csak lombikos megoldással lehet gyerekünk. Ezt nem akartuk. Kilátástalannak tűnt helyzetünk. Ekkor végre nemcsak feltekintettünk Istenre, hanem kiáltottunk is Hozzá. *„Gyógyíts meg, Uram, és meggyógyulok, szabadíts meg, és megszabadulok, mert te vagy egyetlen reményiségem.”* (Jer 17,14)

Elkezdtem naponta mondani a rózsafüzért. Két év telt el, és minden orvosi segítség nélkül terhes lettem. Ekkor is csak olyan kommentárt kaptam, hogy az imától megnyugodtam. Én gondoltam, hogy ennél több történt, de egyedül voltam ezzel a gondolatommal. A további három gyermekemért is imádkoztam a rózsafüzért. De még mindig tartott a hibás elképzelés, hogy az állapotbeli kötelességek nem engedik a rendszeres hosszabb imát. Történnie kellett további nagyon sok nehézségnek, igazi traumáknak, betegségeknek, mire végre bekövetkezett az első gyermek születése után kilenc évvel a szívbeli megtérésem. Akkoriban, amikor azt kellett tapasztalnom, hogy bármit teszek gyermekeimért, nincs áldás fáradozásaimon, így kiáltottam fel: Istenem, a keresztyén környezet

ellenére sem találok Hozzád az utat. Küldj valakit, aki megmutatja! És ekkoriban történt egyik keresztyén barátnőm „átváltása”. Őt arra indította a Lélek, hogy kezdjen el olvasni egyházunk hagyományairól. Ő aztán ezeket kitartóan továbbadta nekem. Örökre hálás vagyok neki ezért. Korábban nem ismertem többek között a Szűzanya jelenéseinek üzeneteit, és a szentek életét sem igazán. Ma már nem lehetne lebeszélni engem a napi szentmiséről, rendszeres szentgyónásról és rózsafüzérről. Sok saját tapasztalat is megerősített abban, hogy a rózsafüzér ima hétköznapijaink része kell, hogy legyen. Úgy, ahogy a régebbi korok katolikus emberének életében is az volt. Ahogy a szentírás is írja: *„Az Úrban leld örömed, s ő betölti szíved vágyait. Ajánld utadat az Úrnak, remélj benne, s ő irányít majd.”* (Zsolt 37,4-5)

Sokaktól hallottam már a véleményt, hogy szinte bálványimádás a szűzanyás imát órákon át mondani, ahelyett, hogy Jézushoz szólánánk. Nem lehet bálványimádás az, amikor Jézus anyját kérjük, hiszen az Anya hű Szent Fiához, Ő biztosan elvezet hozzá. Hála érte! Reményeim szerint a zsolttárosra kezdünk hasonlí-

tani, amikor a rózsafüzérben a szentírás szavaival imádkozunk naponta.

„...védelmezem, mert ismeri nevemet.”
(Zsolt 91,14)

Egy 5 tizedes rózsafüzérben Jézus nevét 53-szor mondjuk ki, a Szentháromság személyeinek nevét még 6-szor, és még ott van a Hiszekegy is. Gyönyörű!

Jaj a lankadt szívnek, amelynek nincs hite: éppen mivel ilyen, nem talál oltalmat. (Sir 2,13)

Most már tudom, mennyire kell harcolni mindenféle szomorúság, elkeseredettség ellen, mert ilyenkor a hitünk gyengül és eltávolodunk Istentől. Sokszor történik velünk olyan, amikor látszólag jogos lehetne a szomorúság, félelem, elkeseredettség, harag érzése. Ilyenkor a legjobb fegyver a kezemben a rózsafüzér. És legjobb gyógyír a szentgyónás. Egyik nap lankadt szívvel mentem aludni, mert anyukám telefonon jól megbírált a házfelújítási terveinket. Azt mondta, túl sok, kivitelezhetetlen, kockázatos. Ezt nem volt jó hallani. Elalvás helyett ez járt a fejemben. Rózsafüzér imával aludtam el. Kértem a Szűzanyát, Ő hangolja át anyukám szívét, ne kelljen ebben most küzdenem. Másnap reggel anyu újra hívott, teljesen megváltoztatta a hozzáállását, mintha nem is lett volna az előző napi véleménye. Köszönöm, Szűzanya!

Jobb az Úrnál keresni oltalmat, mint az emberekre számítani. (Zsolt 118,8)

Nemrég történt, hogy két nagyobb gyermekemet meghívták egy lelkigyakorlatra. Nagyon örültem a lehetőségnek, hiszen táborok bőven vannak, de

gyerekek számára a lelkigyakorlat ritkaság. Ismertem a szervezőket, bíztam bennük. Gyerekeim viszont bátortalanok voltak, nem akartak menni. Különösen fiam nem. Tudtam, hogy nagyrészt az a baj, hogy félnek a szokatlan helyzettől, idegen résztvevőktől, ezért bíztattam

őket, sőt fiamra erősen ráparancsoltam, hogy el kell menni. Az elutazásuk után egy nappal megtudtam, hogy a lelkigyakorlat szervezése egyáltalán nem jó, és sok gyerek éppen sír ott. Gyerekeimmel nem volt alkalmam beszélni. Elkapott az önvád: Minek is erőltettem?! Ez nagy hiba volt! Most életre szólóan rossz tapasztalatokat gyűjtenek, és pont egy lelkigyakorlat kapcsán! A hátralévő két napon folyamatosan mondtam a rózsafüzért. „*Én pedig Istenhez kiáltok, és az Úr megsegít engem.*” (Zsolt 55,17) Dicsőség Istennek! Tényleg lett volna oka gyermekeimnek arra, hogy rosszul érezzék magukat, de a negatív körülmények őket nem bántották, nagyon jó élményekkel tértek vissza. Fiam különösen örült. Szerzett egy igazi jó barátot.

„Mindannyian egy szívvel, egy lélekkel állhatatosan imádkoztak.” (ApCsel 1,14)

Egy röviden nálunk vendégeskedő anyukának meséltem a rózsafüzér erejéről. Elmesélte, hogy férje esténként szokott imádkozni, amikor ő a gyerekeket fekteti le. Ő ebből mindig kimarad, és férje nehezményezi, hogy nem imádkoznak együtt. Eközben kiderült, hogy nem indul el tőlünk olyan hamar, mint ahogy tervezte. Véletlenek, ugye, nincsenek. Rögtön indítványoztam, hogy ak-

kor mondjunk el egy rózsafüzért együtt. Végül nagyon hálás szívvel búcsúzott, és elhatározta, hogy mégiscsak elkezd a férjével együtt imádkozni. Ennek az anyukának a példájához tudok én is csatlakozni. Korábban elhittem, hogy a házastársi egység növekedéséhez szükséges, hogy legyenek a spontán alkalmakon kívül rendszeresen is házastársi beszélgetéseink. Lehet, hogy ez valakinél

igaz is. Nálunk ez nem jól ment. Amíg én örültem volna ilyen rendszeres beszélgetéseknek, addig férjem kötelezettségnek fogta fel. Most már tudom, mert érzem, hogy a házastársi egységünk erősen növekszik az együtt elmondott rózsafüzérek és az együtt ünnepeelt szentmisék által. Köszönöm, Uram! Köszönöm, Szűzanya!

„Kapaszkodó” ima

(Avagy: Kapaszkodjunk 10 ujjal a Jóistenbe! – Rózsafüzér az ujjakon, „Melinda-módra”)

Amit most leírok, az két imaforma (egy – még kamasz koromban kialakított – kötetlen és a rózsafüzér) „házasságából” született, szeretném hinni, hogy a Szentlélek indítására. Az ujjakon mint „vezérfonalon” végigvezetett szabad imát, azt, hogy melyik ujjamnál kikért imádkozom, kamaszkoromban „dolgoztam ki”. Ujjaim az ima szerves részét képezik, ezért ezt a „rózsafüzért” nem szentolvasó szemem, hanem az ujjaimon imádkozom.

Azért szeretem ezt az imát, mert tarthat pár másodpercig. Pl. ha csak kevés időm van, vagy pl. vezetés, utazás közben. Ilyenkor csak megmozdítom, kicsit megnyomom (a kormánykerékhez szorítom) sorban az ujjaimat, és azt mondom a Jóistennek, hogy most mindezeket, akikért itt imádkozni szoktam, az Ő atyai szeretetébe és gondviselésébe ajánlom, de tarthat akár egy óráig (vagy tovább) is, ha minden ujjnál min-

denkit részletesen felsorolok, egy-egy ujjnál hosszabban elidőzöm, aszerint, hogy akkor éppen mi foglalkoztat jobban (betegség, egyik-másik gyermekkel kapcsolatos gond stb.). Ezt sokáig „elkalandozásnak” éltem meg, és küzdöttem ellene, erővel szorítva magam a kötött formához, mígnem egyszer egy szentgyónásban egy atya azt mondta rá, hogy mindaz, ami ima közben az ember eszébe jut, az *odakíváncozik, helyet kér az imában*, és nem küzdeni kell ellene, hanem *beemelni az imába, a Jóisten elé vinni, beszélni róla!* Ez nagyban megváltoztatta korábbi hozzáállásomat, és sokszor magam is rácsodálkozom, mi mindenre irányítja a figyelmemet a Szentlélek ezen a módon!

Minden ujjamhoz asszociáltam tehát egy szándékot, csoportot (az adott ujj mérete és a többihez viszonyított elhelyezkedése alapján), majd ehhez a szándékhoz „hozzárendeltem” Jézus életének

és tanításának néhány elemét, mindezt a rózsafüzér szerkezetébe mint „sablonba” ágyazva. Az egyes ujjak jelentése a következő.

Bal hüvelykujj: ez van a szívünkhöz legközelebb. Itt azokat viszem a Jóisten elé, akik a szívemhez legközelebb állnak: legszűkebb családom (férjem, gyermekeink), és tágabban: szüleink, testvéreink és az ő családjaik, értelemszerűen kinek-kinek létállapota szerint.

Bal mutatóujj: utat mutat, hosszú, fontos. Ennél az ujjnál mindazokért imádkozom, akik másoknak utat mutatnak: a *pedagógusokért*, tanárokért. (Név szerint megemlítem gyermekeink

tanárait, azt a tanárt, akit nagyon szeretünk, akiért külön hálát szeretnénk adni a Jóistennek, vagy azt, akivel éppen nézeteltérésünk, problémánk van stb.)

Bal középső ujj: a leghosszabb, a többi között középen van. Itt a *világi élet vezetőiért*, a politikusokért, államfőkért stb. imádkozom, hogy a Szentlélek vezesse őket döntéseikben.

Bal gyűrűs ujj: ezen az ujjukon hordják a jegygyűrűt a jegyesek. Itt értük imádkozom: a *házasságra készülőkért*, tágabban a fiatalokért, hogy a Jóisten segítse őket hittel, reménnyel, szeretettel, tisztán készülni a szentségi házasságra.

Bal kisujj: kicsi, mint a mustármag. Ennél az ujjnál az *egyházért* imádkozom. (Részletezve: a pápáért, püspökökért, papokért, szerzetesekért, szerzetesjelöltekért, a világi hívekért és azokért a fiatalokért, akiket a Jóisten papi vagy szerzetesi szolgálatra hív.)

Jobb hüvelykujj: vastag, nagyon sokat hordoz. Itt a *betegekért*, *szenvedőkért* imádkozom. (Név szerint is megemlítem, ha ismeretségi körünkben tudunk konkrét betegről, de általánosságban minden betegért és szenvedőért.)

Jobb mutatóujj: közvetlenül az előző után áll. Mindazokat viszem a Jóisten elé, akik a betegek gyógyításán, a szenvedők megsegítésén fáradoznak: az *egészségügyi dolgozókért*, *orvosokért*, *ápolókért*. (Hálát adok konkrét orvosokért, jó diagnózisért, lelkiismeretes ellátásért, vagy gondolok egy küszöbön álló műtetre, ismerős műtétjét, gyógykezelését végző személyzetre, hogy a Szentlélek vezesse az orvosok kezét és szemét a helyes diagnózis és kezelés megtalálásában,

stb. A járványos helyzet is számtalan konkrét imaszándékot szolgáltatott...)

Jobb középső ujj: hosszú, fontos, sokakat takar. Középen van. Itt a *hal-doklókért, megholtakért, a tisztítótűzben szenvedő lelkekért* imádkozom, hogy a Mennyei Atya vegye őket oltalmába, és szabadítsa meg őket szenvedéseiktől. (Én – szintén a járvány kapcsán – hozza szoktam tenni, hogy „...és családjai-kért”, mert nagyon sok megrázó hírről, helyzetről lehet hallani...)

Jobb gyűrűs ujj: a házasságkötéskor kerül át a jegygyűrű erre az ujjunkra. Mivel saját házastársamért már a legelején imádkoztam, most általánosságban viszem a Jóisten elé a *házasokat, a házasságokat és tágabban minden családot*. (Talán itt lehet a legtöbbet „elidőzni”: felsorolni a baráti családokat, keresztszülői „koma” családokat, név szerint azokat, akikért hálát adunk, vagy akik nehézségekkel, gondokkal küzdenek, és a Mennyei Atya gondviselő jóságába szeretnénk ajánlani őket. A menekült, üldözött, mélyszegénységben élő, alkohol- vagy más szenvedélybetegséggel küszködő, a válófélben lévő vagy elvált családokat, a munkanélkülieket és családjaikat stb. A sor a végtelenségig folytatható. Én itt szoktam megemlíteni mindazokat a családokat, ahol a *gyermek-eink leendő házastársai: leendő meny-eink és vejeink nevelkednek*.

Jobb kisujj: kicsi. A sor végén *saját magamért* imádkozom. Személyes, önmagamra vonatkozó hálámat, kéréseimet beszéljük meg a Jóistennel. Kérem a hitem növelését, reményem erősítését, szeretetemet tökéletesítését, megosztom félelmeimet és örömeimet, vágyaimat és

mindazt, amiért hálás vagyok. Én egy ideje már „csak” békéért imádkozom: hogy a szívemben béke legyen, minden élethelyzetben békével fogadjam el a Jóisten akaratát.

A titkok is saját gondolatok: aki maga is családba született, aki maga is tanította az embereket, aki a mindenség királya, aki első csodáját egy menyegzőn vitte végbe, aki egyházát Péter sziklaalapjára állította, aki betegségeinket hordozta és fájdalmainkat viselte, aki maga is számtalan beteget meggyógyított, aki feltámadásával legyőzte a halált, aki azt mondta: „Amit Isten egybekötött, azt ember szét ne válassza.”, aki feltámadása után így köszöntötte tanítványait: „Békesség nektek!”

Hidvéginé Ollé Melinda

Az Egyház modellje

Beszélgetés Udvardy György veszprémi érsekkel 2021. július 4-én, Óbudaváron

Felemelő ünnepben volt ma részünk. Szentmise és kereszt-megáldás, az eucharisztikus házaspárok útjának megáldása. Hadd kérjem érsek atyát arra, hogy e csodálatos események mellett, ezeken túl, személyes életéről is szölgön pár szót. A hírekben olvashattuk, hogy érsek atya is elkapta a járványos betegséget, de hála a Jóistennek, kigyógyult belőle. Hogyan élte meg ezt az időszakot?

Aggodalommal. Nemcsak azért, mert én magam is elkaptam a betegséget, hanem azért is, ahogy ez a járványhelyzet alakult, mind az országunkban, mind pedig a világban. Ennek a vírusnak a működése és természete ugyanis nagyon sokban hasonlítható a bűn természetéhez: elkülönít, félelmet kelt, láthatatlan, bizalmatlanságot okoz, szükségszerűen korlátoz. Nemcsak a korlátozó intézkedések miatt egyfajta félelem alakult ki ember és ember között. Mindennek emberi szempontból komoly kárát láttuk a bizalomvesztés-

ben és a remény elvesztésében. Ráadásul a hitéletet sem lehetett úgy gyakorolni, ahogyan azt megszoktuk. Még akkor is veszteségnek éltük meg ezt az időszakot, ha egyébként sok olyan új út is megnyílt előttünk, amire korábban nem gondoltunk, hiszen lehet beszélni a hitről, jobban ki lehet fejezni az együvé tartozást. Személy szerint az én betegségem nem volt annyira súlyos, annak köszönhetően, hogy időben felfedezték, és az orvosok hatékonyan avatkoztak be, így viszonylag gyors és könnyű lefolyású volt. Azonban kétségtelenül megérintett a gondolat, hogy akár én is befejezhettem volna földi pályafutásomat, hiszen akkoriban naponta több száz volt a halálos áldozatok száma. Így is készültem rá, kérve a betegek szentségét, a kórházi lelkész pedig – akinek volt jogosultsága bejárni – meg is ajándékozott velem. A gyógyulás, az erősödés szakaszában érzékenyebb figyelmet fordítottam arra, milyen következményekkel is jár ez az időszak, ez a betegség, az én életemben és mások életében egyaránt. És ez azóta sincs másként. Hiszen sokszor volt róla szó, hogy az életünk már nem lesz olyan, mint régen, és ez a hitéletünkre is vonatkozik. Én ezen megállapításokon túl szeretnék a konkrétumok felé is haladni, hiszen ilyen nagy ívű állításokat viszonylag könnyű felelősség nélkül kijelenteni. De nem ez a kérdés. A kérdés az, hogy amit a bizalomvesztésben, a reményvesztésben vagy a szeretteink elvesztésében megéltünk, hogyan lehet gyógyítani.

Én magam is sajnos beleestem a betegségbe. Hosszú időn keresztül voltam beteg, és bizony volt olyan pillanat, amikor odáig jutottam, hogy minden lehetőséget számba véve számot adtam a Jóistennek. Egy érsek miről és hogyan tud számot adni a Jóistennek?

Egy másik beszélgetés kapcsán az volt a kérdés, hogy a püspök milyen vezető, milyen vezető magatartást kell tanúsítania a mai viszonyok között. Könnyű helyzetben voltam, mert a püspök számára a hármasszerep, a hármasszerep funkció teljesen meghatározott: egyszerre kell lenni a királyi, a pásztori és a tanítói funkcióban, ebből pedig a vezetői szerep és feladat már könnyen meghatározható. Az is lényegi különbség, hogy közösségek, intézmények élére általában valamilyen kijelölés útján történik a vezető megválasztása, míg a papságra, püspökségre – meggyőződésünk szerint – Isten választ ki és bíz meg minket. Ettől persze a felelősség nemhogy kisebb, inkább nagyobb. Ez a hármasszerep feladat továbbá elszámolást és felelősséget jelent, azon túl, hogy természetesen ez teljesen összekapcsolódik a személyes élettel. Hogy példát is hozzak: felelősségemnek érzem, hogyan történik a vasárnap ünneplése egy-egy közösségben, milyen a katekézis, a családokkal való foglalkozás, foglalkoznak-e a betegekkel – akár a kórházban, akár az otthonokban – vagy milyen a társadalmi igazságosság előmozdítása közösségi életünkben? Milyen a társadalmi, kulturális jelenlét, nem is a szokásokból, vagy az elfogadottnak vélt dolgokból kiindulva, hanem sokkal inkább abból, hogy mire indít, mire sarkall Isten Szentlelke,

éppen azért, hogy feszegeti az emberi elgondolásokat, korlátokat. Tehát ilyen szempontból ez a szolgálati funkció és a személyes meggyőződés az, ami számomra fontos.

Az Eucharisztia csodálatos forrás mindannyiunk számára. Kifejeződött a mai nap során is, hogy a házasság szentségében is szeretnénk megélni ezt a csodálatos forrást, amit Isten a szentségekben számunkra közvetít és jelenvalóvá tesz. Hogyan éli meg egy érsek az eucharisztikus forrást, abban a szoros szeretet-kapcsolatban, amelyet az Isten közelsége, a vele való intenzív kapcsolat jelent?

A házasság szentsége és a papság szentsége ugyanúgy a küldetés szentségeihez tartozik, amit nagyon fontos szem előtt tartanunk. A papsággal kapcsolatban sokszor felteszik a kérdést, mi alapján dönti el valaki, hogy pap legyen? A döntés az alapján születik, hogy fölismertem-e Isten akaratát vagy sem. Ha fölismertem, akkor születik meg a döntés, ami lehet házasság és lehet papság. Ilyen szempontból az Eucharisztia ugyanezt a döntést táplálja, Krisztus áldozata ezt a döntést táplálja. Az Eucharisztia az Egyház szentségi valóságában is ezt a személyes tevékenységet, szolgálatot, kapcsolatot élteni – személyesen is, a papi testületben is, de ugyanígy a családokkal kapcsolatban is. Itt van például a mai szentmise. Bár joggal mondjuk, hogy ez a családok ünnepe – én magam is hangsúlyoztam ezeket a dimenziókat –, a szentmise valójában az Egyház ünnepe. Az Egyház ünnepli meg családjaikat, az Egyház ünnepli meg a döntéseket, és az Egyház akar csodát tenni az emberben.

A mai világ nem egy könnyű világ. Egy érsek megkapja a lelkek megkülönböztetésének adományát, döntenie kell jó és rossz között, megteendő és visszautasítandó dolgok között, méghozzá nehéz helyzetekben. Mit tudna érsek atya mondani, üzeni bátorításként, illetve útmutatásként a mai ember számára? Milyen szempontokat vegyünk figyelembe akkor, ha nehéz döntések előtt állunk? Mi a jó? Merre menjünk, és merre ne menjünk?

Ferenc pápa négy évvel ezelőtt adta ki az életszentségről szóló apostoli buzdítását *Gaudete et exsultate*, vagyis *Örüljétek és ujjongjatok* címmel. Ez a buzdítás a nyolc boldogság-mondásra épül. Ennek a dokumentumnak a végén megjelöli a mai ember életszentségének speciális feladatait. Megjelöli a megkülönböztetés adományára való törekvést, kiemeli a készséget és bátorságot a küzdelemre, és kiemeli azt, hogy ez különösképpen megkívánja az igazsághoz való ragaszkodást. Azt gondolom, hogy ez nagyon nagy üzenet a mai ember számára. Elengedhetetlen feladat, hogy a jó, a szép, a szent felé törekedjünk, de a mai körülmények között

arra is nagyon nagy szükség van, hogy akarjunk, legyen bátorságunk küzdeni a jóért! Nem elég fölismerni, nem elég megkülönböztetni – ez kifejezett küzdelmet is jelent. Bennünk, keresztényekben van egy bizonyos naivitás, hogy én jó vagyok, vagy legalábbis arra törekszem, és ha elmondom az általam igaznak vélt dolgot – akár morális kérdésekben, akár társadalmi kérdésekben –, akkor megtettem a kötelességem. Nem tettem meg!

Ezt érvényesíteni kell, ami pedig küzdelmet jelent. Isten Országának harci karaktere van, és ez a harc nem úgy általában történik valahol az erdőben, vagy valamilyen piactéren, hanem mindig a konkrét ember konkrét döntésében. Ott van Krisztus, aki az életet jelenti, vagy próbállok alkudozni, más utat találni, ami nem az élet.

Egy dolgot mondanék, ha az üzenetkérésre akarnék utalni, és nem fenyegetésként, hanem megállapításként: Mindennek van következménye. Ezt a mai ember elfelejti, mert van pénze, vannak kapcsolatai, vannak testvérei, megoldja a problémáit. Mindennek van következménye, ami akár súlyos is lehet.

A harcban, a nehézségekben, a rossz elleni küzdelemben nem vagyunk egyedül. Most olyasvalakit szeretnék kiemelni, aki nagyon kedves a szívünknek: a Szűzanyát. Kentenich atya mondja, hogy fiatal korban, amikor kispapokat tanított, azt vette észre, hogy a kispapok fantasztikus változáson mentek keresztül, amikor a Szűz-

anya felől közelítették meg a személyes hitüket. Mária megnyitotta, otthonosabbá tette szívüket, és elindultak az úton. Mit üzen érsek atya azoknak, akik a Szűzanya oltalmát, támogatását, segítségét kérik ahhoz, hogy életük megújuljon?

Mária számunkra az Egyház modellje. Szent II. János Pál pápa gyönyörűen fogalmaz Máriáról, mint az eucharishti-

kus asszonyról, mint a döntés asszonyáról, mint a kísérés asszonyáról, mint a bátorság asszonyáról. Ezeket a szentírási helyeket szem előtt tartva tudjuk saját lelki életünkben is megtalálni azt, hogy éppen most hogyan szólítsuk meg Máriát. Mert Ő az Egyház modellje, amivé nekünk, mindannyiunknak válni kell.

(az interjút Dancsok Tamás készítette)

Egységben veled

Egy ismerős családban született egy különleges kislány, és a mi családkban is született egy kislány. Teltek az évek, ők nem találkoztak. Majd a Jóisten egy tábor alkalmából egymáshoz vezette őket.

Az egyik kislány nagyon vidám, szereti a hangos zörejeket, szereti, ha folyton pusztit kap, a szeretetét más módon fejezi ki, mint a többi kisgyerek. Hirtelen mozdulatai vannak, szereti megsurmolni a mellette levőket. Étkezésnél bohóckodik, esetleg megröpteti a tányérját, poharát. Nagyon szeret autózni.

A másik kislány szintén vidám. Kiensúlyozott, talpraesett, gondoskodó. Szeret játszani, énekelni, könyvet olvasni.

Nem volt az első találkozástól elsőrő ez a barátság. Mivel az első kislány kicsit vadabb természetű, meg kellett szelídíteni. Meg kellett tanulni elfogadni a másik furcsaságait, másfajta szeretetkifejezéseit.

Teltek az évek. Minden évben találkozott a két kislány, és egyre jobban meg-

szerették egymást. Mindegyikük várta a következő nyarat, amikor találkozhatnak. Minden nyáron egy hetet együtt töltenek. Az első kislány rendetlenkedik az evésnél, ezért a másik kislány ott ül mellette, elpakol a környékéről mindent, fogja a kezét, és folyamatosan biztatja. Ha sétálnak, akkor is fogják egymás ke-

zét. Keresik egymás társaságát. Együtt öltözködnek, együtt táncolnak, együtt énekelnek és együtt imádkoznak.

Év közben mindegyikük a közös fényképeket nézegeti, ki a fényképalbumában, ki a gépen, és várják a következő nyarat.

Tóth Viki és Zoli

Joseph Kentenich: A modern ember istenképe

Korszellem¹

Hogyan gondolkoznak Istenről keleten és nyugaton? A vallást önelidegenítésnek tartják, a tehetetlenség megnyilvánulásának, mely kitárja kezét az önmaga által alkotott mindenhatóság: Isten felé. Ez a szellemi áramlat benyomult az egyház térségébe is. Katolikus körökben is sokan szenvednek az Istenről alkotott ilyen gondolatok terhe alatt. A mai emberiség nagy baja, szerencsétlensége, hogy állandóan Pilátus kérdését ismételgeti: *Mi az igazság? Létezik-e egyáltalán igazság? (Létezik-e Isten?)* Végső soron nemde minden relatív és kétséges? Ez a mai kor nagy problémája. Fel akarjuk ismerni ezt a legkülönfélébb formákban felmerülő problémát, hogy megértsük világunkat, de azért is, hogy megértsük saját magunkat is.

Idézet egy levélből: „...*A nagy kérdés, melyet mindig újra felteszek, Isten létezésére vonatkozik. Valóban úgy lenne, hogy mi, emberek alkottunk egy lényt, akit Istennek nevezünk, hogy az életünknek értelmet adjunk? Az idők során Isten talán a sokféle gondból született, abból az igényből, hogy magyarázatot találjunk a körülöttünk levő dolgokra, a szenvedésre, a keresztre és igazságtalanságra? Nemde elképzelhető, hogy az ember idővel hinni kezd az általa alkotott kép valóságában, amelyet minden elképzelhető hatalommal*

felruház? Néha csak mosolygunk a görögök naiv Zeusz-hitén és a régi germánok istenein. Hogyan fogják majd egyszer a mi Isten-hitünket is megítélni?...

Ilyen és hasonló gondolatok foglalkoztatnak állandóan. Néha akkora súllyal nehezednek rám, hogy teljesen meggyőzőnek a gondolatok helyességéről. Akkor aztán olyan óriási félelem kerít hatalmába, hogy csaknem kétségbeesek. Töprengéseimben egészen addig jutok, hogy azt kérdezem: nemde Krisztus emberi életének utolsó pillanatában a teljes igazságot kiáltotta világgá? Talán a keresztre feszítés fizikai fájdalma nem is volt oly borzalmas, mint annak felfedezése, hogy Isten, az Atya nem létezik. Mi hát az igazság?”

Tehát az Úr kiáltása: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” – tulajdonképpen azt jelentené, hogy nincs Mennyei Atya, nincs Isten?! A Mennyei Atya képe nemcsak elhalványodott és már nem hatékony, hanem a Mennyei Atya nem is létezik?!

– De mindez nem igaz!

Itt most csak azt akarom tudatosítani, hogyan néz ki a mai világ, és hogy holnap, holnapután mindannyian valamiképpen veszélyeztetve leszünk, hogy ez a légkör fog belülről megkörnyékezni, bensönket áthatni és átítatni. Emlékeztetek arra, hogy milyen sok pszichológus és szociológus megjövendölte, hogy ha a világ fejlődése az eddigi úton folytatódik tovább, akkor azzal kell számolnunk,

hogy belátható időn belül az egész világ a velejéig lelki beteg lesz.

A hallottak után már csak arról lehet szó, hogy megmentsük az Isten-eszmét a mai kor számára. Azt mondjuk: nem elégszünk meg azzal, hogy megmentsük a meggyőződést, hogy létezik egy személyes Isten; ezzel nem elégszünk meg! Hanem arról van szó, hogy (megszilárdítsuk meggyőződésünket arról, hogy) ez a személyes Isten a szeretet Istene, és pedig nemcsak az igazságos, hanem a végtelenül irgalmas szeretet Istene. Talán egyáltalán nem is sejtjük, hogy mily hatalmas küldetés ez!

Milyen a mai világ?

Isten elől menekülő világ!

„Kain pedig elbujdosott Isten színe elől” (Ter 4,16). Isten elől bujdosó világ! Hozzátehetjük: az Atya elől bujdosó világ; a személyes Isten színe elől bujdosó; az igazságosan és irgalmasan szerető Menyeyi Atya színe elől bujdosó világ.

Az Isten elől bujdosó világgal szembe kell állítanunk egy másik világot, mely Istent vágyakozva keresi. Kérem, vegyék ezt komolyan! Tudják Önök is, hogy mit jelent ez a szó: „vágyakozás”. Akkor azt is tudják, hogy mit jelent Istent vágyakozva keresni, vagy pontosabban, az Atyát vágyakozva keresni. Atya alatt az örök Atya-Istent értjük, de ennek az örök Atya-Istennek a képmásait (a földi apákat) is a természet rendjében.

Természetesen az „Atya elől való bujdosásra” vonatkozóan további megkülönböztetéseket tehetünk. Az „Atya elől való bujdosás” a legkülönfélébb formákban (szellemi áramlatokban) jelenik meg: létezik egy világ, mely „Istenről megfeledkezett”; létezik egy világ, mely strucc-

ként „Isten előtt a homokba dugja a fejét”; létezik egy világ, mely „hidegen és ellenségesen szemben áll Istennel”. Milyen régóta beszélünk mi már a világ kozmikus és antropológiai kihűléséről, hidegségéről. Antropológiai hideg: az Istentől elválasztott és elszakított ember (állapota). Kozmikus hideg: az egész világ egyre jobban elszakítja magát az élő Istentől. Már abban az időben beszéltünk erről, amikor a tömegek Istenről való lehullása még nem volt olyan nagymérvű, olyan általános. Ma ez a hideg-áramlat egyre jobban kiterjed, egyre mélyebb és mélyebb lesz.

A mai kort és a mai világot jellemzi a „Szakíts Istennel!”-mozgalom! Ha ez a mozgalom az egyházunkon kívül jelen van, és az egyház kitarja a kapukat a világ felé, akkor magától értetődőnek tartjuk, hogy ez a „Szakíts Istennel!”-mozgalom a mi táborunkba is, a családjunkba is be akar hatolni; mindenhová, ahol a katolicizmus még virágzik.

Mit jelent ez a „Szakíts Istennel!”? Az értelmet oldd el Istentől! Az akaratot oldd el Istentől! A szívet oldd el Istentől! Mindenekelőtt a tudatalattit oldd el Istentől! Vágd el az ember gyökereit,

ragadd ki a személyes Isten iránti mély, megbonthatatlan kapcsolatából! Pontosabban szólva: oldd el az Atya-Istentől, az igazságos Istentől és a valóban mély és átfogóan irgalmas szeretet Istenétől!

Mit kell tennünk? Számunkra, mai emberek számára valóban létezik egy jogos „Szakíts Istennel!”-mozgalom, melyhez mindannyiunknak csatlakoznunk kellene:

Szakíts a hamis istenképpel!

Hogy is néz ki ez a hamis istenkép? Ez az a kép, melyet ifjúságunk óta magunkkal cipelünk. Manapság minden oldalról ezt a képet táplálják bennünk. Mivel ez egy meghamisított istenkép, nyilván „magunk által faragott” Istenkép. Nekünk azonban nem szabad egy magunk által faragott istenképet imádnunk. Ahogy eddig sem volt szabad, úgy ezután sem szabad! Hogy néznek ki a magunk által faragott istenképek? *Zsarnoki, elpuhított vagy egyoldalúan humanizált* istenképek ezek!

A zsarnoki istenkép az élő Istent diktátorként mutatja be; mint egy felügyelőt, aki gondosan vigyáz arra, hogy az általa hozott törvényekkel hajszálpontosan teljesüljenek a kívánságai; és boldog, ha valakit rajtakaphat, (hogy nem teljesíti azokat) és megbüntethet valamilyen hiba miatt.

Szakíts ezzel az istenképpel! Szakíts a zsarnoki istenképpel!

Milyen Isten igazi képe? Tartsunk ki rendíthetetlenül az *irgalmas szívvel szerető Atya-Isten* képe mellett. Mi, mai (keresztény) emberek nem is tudunk létezni, ha csak az igazságosan szerető Istent állítjuk az előtérbe, hiszen ma mindannyian annyira gyengék vagyunk! Ha a korra gondolunk, amelyben élünk és

mindarra, amit a Jóisten a modern viszonyok által tőlünk elvár, tulajdonképpen csodálkozunk kellene azon, hogy nem vagyunk még sokkal gyengébbek.

Van egy másik hamis (isten)kép is, melyet le kell küzdenünk, és amelytől egyre inkább el kell távolodnunk. Ez éppen az előző (a zsarnoki istenkép) ellentéte: a *felpuhított atyaisten-kép*. Kérem, ismét tekintsenek bele itt is az életbe, a saját életükbe is! A felpuhított Atya-Isten – röviden így jellemezhetnénk – a „*gyenge nagypapa*”, aki fél követelményeket állítani követői elé, akinek nincs is ehhez ereje; aki boldog, ha a karosszékeben kiültetik a kapu elé.

Azt gondolják az emberek, hogy Istennek nem lenne szabad olyan követelményeket állítania, mint amelyet az örök Atya állított egyszülött Fia elé.

Mi az életünk értelme? Egy válasz mindig kéznél van: A Jóisten azért teremtet bennünket, hogy hasonlók legyünk Krisztushoz, és azon fáradozunk, hogy az egész világot Krisztus képére formáljuk. Hogy néz ki Krisztus képe és ezzel Isten képmása? *Aki érettünk a nehéz keresztet hordozta, akit érettünk keresztre feszítettek!* Látják, a Jóisten mindegyiküinktől egyszerűen ugyanezt az utat kéri, mely a saját beteges „én” halálát jelenti. Éljen a végtelen Isten, az Atya-Isten, aki nem játszik velünk; aki szeret minket; aki végső soron ugyanúgy akar magához vonni bennünket, mint ahogy az Üdvözítőt vonta magához.

Még egy utolsó istenkép, amelytől el kell búcsúznunk: a túlságosan *elhumanizált isten képe*.

Ha az Istenhez való viszonyunkra tekintünk, akkor szokásunk, hogy a

lét-analógia alapján Istennel való hasonlóságunkról beszéljünk. Tömören összefoglalva: (arról, hogy mi, emberek) Isten természetes és természetfeletti képmásai vagyunk. Mivel csak képmásai, másolatai vagyunk, ezért nincs köztünk egyenlőség, de van bizonyos hasonlóság a természet síkján a szellemi hozományunk miatt; és van bizonyos hasonlóság a természetfeletti síkon az isteni természetben való részesedésünk miatt.

Az Istenhez való hasonlóságunkkal szemben áll (az a tény), hogy Isten ugyanakkor egészen más is! Ez (az állítás) tagadja ill. korlátozza a lét-analógiát. Isten végtelenül más, felfoghatatlan, megérthetetlen. Nemde mi is megtapasztaltuk az életünkben Isten érthetlenségét? Nemde ez ma az egész emberiség tapasztalata? Ha egészen közönséges akarok lenni: *Az ég szerelmére, nem tudom elképzelni, hogy a szörnyű borzalmak mögött az élő Isten áll! Ha én lennék Isten, ha én lennék a népek atyja, akkor ilyesmi abszolút lehetetlen lenne!* Látják, nemcsak lét-hasonlóság van, melyből kiindulva a Jóistent bizonyos fókig érthetővé tudjuk tenni. Hanem egyszer csak elérünk egy határhoz, ahol azt mondjuk: Isten abszolút érthetetlen!

Mit kell tennünk? Úgy vélem, először is a lét-analógiát kell az eddigieknél még teljesebben kibontanunk. Gondoskodni akarunk arról, hogy a Jóistent, a Menyeyi Atyát érthetővé tegyük egy Atyamozgalom, Atya-áramlat által, amelyben Őt mintázzuk meg, Őt képezzük le. Ez az Atya-áramlat ezért nemcsak az Atya-Isten, az Örök Atya felé tartó áramlat akar lenni, hanem az Örök Atya másolatai felé tartó áramlat is: a

természetes apaság és anyaság felé tartó áramlat.

Ugyanakkor azonban egyikünk sem képes a mai étellel megbirkózni, hacsak egy irgalmasan szerető isteni hatalom nem vonzza magához. Amikor a kereszt terhe elviselhetetlenül nehezedik ránk, akkor számíthatunk rá, számítanunk kell rá, hogy a Jóisten megadja a megfelelő kegyelmeket.

Gondoljunk a viharra Genezáret taván! Nem tudom, kerültek-e már mélyebb kapcsolatba ezzel a képpel. Sajátos, hogy a hajóban lévő apostolok valóban igazi szakemberek voltak. Mennyi sok vihart ki kellett már állniuk! Ha tehát csak egy normális viharról lett volna szó, biztosan megőrizték volna a nyugalmukat. Ugyanis halász-mesterek voltak, a tenger urai. Most azonban izgattak, és felköltik az Urat. Mert már tehetetlenek.

Nemde ma is ez a helyzet? Egész rendkívülien nehéz és kényes viszonyok közt él ma a világ, az egyház és nemde mi is mindannyian? „*Uram, segíts, mert elveszünk!*” Mit akar ez (a kép nekünk) mondani? Mindig ugyanazt: *Vesd magad az Örökkévaló karjába; vesd magad a végtelen szerető Atya karjába!*

Mindannyiunknak a hit hőseivé és a szeretet hőseivé kell válnunk! Az értelem, az akarat és a szív halálugrására van szükség; és mindenekelőtt a bizalom halálugrására; ez visszhangzik állandóan minden összejöveteleinkön. Ilyen isteni bizalom nélkül ma lehetetlen a stabilitás és a győzelem.

Bizakodó gyermeki ráhagyatkozás az irgalmasan szerető Atyaisten erejére, hatalmára, jószágára!

Az ima harc

A keresztény ima, az egész keresztény élethez hasonlóan, nem „sétálopp”. A nagy imádkozók közül, akikkel a Bibliában és az Egyház történetében találkozunk, egyiknek sem volt „kényelmes” imája. Igaz, lehet úgy

imádkozni, mint a papagájok – bla, bla, bla –, de ez nem ima. Nyilvánvaló, hogy az ima nagy békét ad, de belső, néha kemény küzdelmen keresztül, mely akár hosszú életszakaszokat is kísérhet. Imádkozni nem könnyű dolog, s ezért menekülünk előle. Valahányszor imádkozni akarunk, azonnal sok más tevékenység jut eszünkbe, melyek abban a pillanatban fontosabbnak és sürgősebbnek tűnnek. Ez velem is megtörténik: „Megyek, imádkozom egy kicsit..., jaj, de mégse, meg kell csinálnom ezt is, azt is...” Menekülünk az ima elől..., nem tudom, miért, de így van. Szinte mindig, miután elhalasztottuk az imádkozást, rájövünk, hogy azok a dolgok egyáltalán nem voltak lényegesek, és hogy talán csak az időnket vesztegettük. Így csap be minket az Ellenség.

Isten minden embere – férfiak és nők egyaránt – nemcsak az imádság öröme-

ről számol be, hanem arról is, milyen kellemetlenséggel és fáradtsággal járhat: időnként kemény küzdelem az imádság idejének és módjának betartása. Egyes szentek évekig folytatták az imádságot anélkül, hogy érezték volna az ízét, anélkül, hogy érzékelték volna hasznosságát. Az elcsendesedés, az ima, az összpontosítás – mind nehéz gyakorlat, és néha az emberi természet lázad. Szívesebben lennénk bárhol máshol a világon, de nem ott, abban a templomi padban, imádkozva. Azoknak, akik imádkozni akarnak, nem szabad elfelejteniük, hogy a hit nem könnyű, és néha szinte teljes sötétségben, tájékozódási pontok nélkül haladunk előre. Vannak hitéletünknek sötét időszakai, melyeket egyes szentek „sötét éjszakának” hívnak, mert ilyen-

kor semmit sem érzünk. Mégis folytatom az imát.

A Katekizmus hosszú listát sorol fel az imádság ellenségeiről, melyek megnehezítik az imát, melyek nehézséget támasztanak (vö. KEK 2726–2728). Egyesek kételkednek abban, hogy az ima valóban elérheti a Mindenhatót: miért hallgat Isten? Ha Isten mindenható, mondhatna két szót, és véget vehetne a történelemnek. Az isteni megragadhatatlanságával szembesülve mások azt gyanítják, hogy az imádság pusztán pszichológiai művelet; valami, ami hasznos lehet, de ami nem igaz és nem is szükséges: valaki akár anélkül is gyakorolhatja, hogy hívő lenne. És így tovább, sokféle magyarázattal állnak elő.

Az imádság legnagyobb ellenségei azonban bennünk vannak. A Katekizmus így nevezi őket: „a szárazságunkból fakadó elkedvetlenedés; a szomorúság amiatt, hogy nem adtunk oda Istennek mindent, mert »nagy vagyunk van«; a csalódás amiatt, hogy nem saját akaratunk szerint nyerünk meghallgatást; a

bűnös méltatlanságunkon túllépni nem tudó sértett büszkeségünk; az, hogy nem bírjuk elviselni az imádság ingyenességét” (KEK 2728). Ez egyértelműen egy összefoglaló lista, melyet még folytathatnánk.

Mit tegyünk a kísértés idején, amikor minden inogni látszik? Ha fellapozzuk a spiritualitás történetét, azonnal láthatjuk, hogy a lélek mesterei nagyon is tisztában voltak az általunk leírt helyzettel. A vele való megküzdéshez mind-egyikük felkínált valamit: egy-egy bölcs mondást vagy javaslatot a nehézségekkel teli időszakokkal való megküzdéshez. Nem íróasztalnál kitalált elméletekről van szó, hanem tapasztalatból született tanácsokról, melyek a szembeszállásnak és az imában való kitartásnak a fontosságára mutatnak rá.

Érdekes lenne legalább néhány ilyen tanácsot áttekinteni, mert mindegyik megérdemli, hogy alaposan tanulmányozzuk. Loyolai Szent Ignác *Lelekigyakorlatai* például egy nagy bölcsességű könyvecske, amely arra tanít, hogyan tegyünk rendet az életünkben. Megérteti velünk, hogy a keresztény hivatás „harcias tevékenység”, döntés amellelt, hogy Jézus Krisztus zászlaja alatt állunk, nem pedig az ördög zászlaja alatt, és igyekszünk jót tenni akkor is, ha ez nehezzé válik.

A megpróbáltatások idején jó emlékezni arra, hogy nem vagyunk egyedül, hogy valaki vigyáz ránk és védelmez bennünket. Szent Antal apátnak, a keresztény (egyiptomi) szerzetesség alapítójának is félelmetes pillanatok kellett megélnie, amikor az imádság kemény küzdelemmé vált. Életrajzírója, Szent

Atanáz, Alexandria püspöke elbeszéli, hogy az egyik legnehezebb epizódra a remete szent harmincöt éves kora körül került sor, abban az életközépi korban, amely sok ember számára válsággal jár. Antalt felzaklatta ez a próbatétel, de ellenállt. Amikor végre visszatért a derűs nyugalom, szinte szemrehányó hangon fordult Urához: „Hol voltál? Miért nem jöttél azonnal, hogy véget vess szenvedéseimnek?” Jézus így válaszolt: „Antal, én itt voltam, de vártam, hogy lássam, hogyan harcolsz” (*Antal élete*, 10).

Harcolni az imádságban. Az ima sokszor küzdelem. Eszembe jut egy esemény, melyet testközelből éltem meg, amikor a másik egyházmegyében voltam. Egy házaspárnak volt egy kilencéves kislánya, akinek olyan betegsége volt, amelyről nem tudták az orvosok, mi az. Végül a kórházban az orvos azt mondta az anyának: „Asszonyom, hívja ide a férjét.” A férj dolgozott; munkások voltak, mindennap dolgoztak. És azt mondta az apának: „A kislány nem fogja megérni a reggelt. Ez egy fertőzés, nem tehetünk semmit.” Ez az ember talán nem járt minden vasárnap misére, de nagy hite volt. Sírva ment ki, otthagya feleségét a gyermekkel a kórházban, vonatra szállt, és hetven kilométert utazott a lujáni Szűzanyának, Argentína védőszentjének bazilikájáig. És ott – a bazilika már zárva volt, majdnem este tíz óra volt – a bazilika rácsaiba kapaszkodott, és egész éjjel imádkozott a Szűzanyához, küzdött lánya egészségéért. Ez nem képzelgés, én láttam! Megéltam ezt. Láttam harcolni azt az embert ott. Végül reggel hat órakor kinyitották a templomot, ő pedig bement, hogy köszöntse a

Szűzanyát. Egész éjjel „harcolt”, aztán hazament. Amikor megérkezett, kereste a feleségét, de nem találta, és azt gondolta: „Elment.” „Nem, a Szűzanya nem teheti ezt velem!” Aztán megtalálta, s a felesége mosolyogva újságot adott neki: „Nem tudom, mi történt, az orvosok azt mondják, hogy változott a helyzet, és a lányunk meggyógyult.” Ez az imádsággal harcoló férfi elnyerte a Szűzanya kegyét. A Szűzanya meghallgatta őt. És ezt én láttam: az ima csodákat tesz, mert az ima Isten gyengédségének szíve közepéig ér, aki apaként szeret bennünket. És amikor nem adja meg nekünk a kegyelmet, akkor ad egy másikat, melyet majd idővel felismerünk. De mindig harcolnunk kell az imában, hogy kérjük a kegyelmet. Igaz, néha kérjük a kegyelmet, amelyre szükségünk van, de csak ímmel-ámmal, akarás nélkül, harc nélkül..., de komoly dolgokat nem így kell kérni!

Az ima harc, és az Úr mindig velünk van. Ha a vakság egy-egy pillanatában nem is vagyunk képesek érzékelni jelenlétét, a jövőben sikerülni fog. Velünk is megtörténhet, hogy megismételjük ugyanazt a mondatot, amelyet Jákob pátriárka mondott egy napon: „Valóban az Úr van ezen a helyen, és én nem tudtam” (Ter 28,16). Életünk végén visszatekintve mi is elmondhatjuk majd: „Azt hittem, egyedül vagyok, de nem, nem voltam egyedül: Jézus velem volt.” Mindnyájan elmondhatnánk ezt!

Fordította: Tözsér Endre SP

Forrás: Magyar Kurír

<https://www.magyarurir.hu/hirek/ferenc-papa-katekezise-imadkozni-nem-konnyu-dolog-s-azert-menekulunk-elole>

Gertrúd-Mária nővér megemlékezése Gódány Ritáról

Kedves Magyar Schönstatt Család!
Ma reggel érkezett a hír, hogy Gódány Rita szelíden és békésen hazament hajnali kettőkor. Így követi Róbertet, aki majdnem négy évvel ezelőtt távozott.

Magyar mozgalmunk Alapítója elhagy bennünket – emberi értelemben – és hazamegy a Mennyei Atyához. Ther Tóni és Ági ma reggel írta nekem: „Fáj a szívünk, de példát veszünk Ritáról, az emberi sírás mögött látjuk Mennyei Atyánk mosolyát.“

Szeretnék csatlakozni Önökhöz, hogy megemlékezzünk Ritáról, és hogy nyomon kövessük mindazt, amit mi, a magyar mozgalom Ritának és Róbertnek köszönhetünk. Amikor Ritára gondolok, az első dolog, ami eszembe jut, az ő meleg, erős és nyugodt szíve.

Ott dobog a meleg szív

Aki Óbudavárra érkezett, meleg légkört tapasztalt. Az otthonosság meleg érzése, egyszerű, meleg érdeklődés. Ez volt Rita szívének ragyogása.

„Ismered-e azt az országot, amely oly meleg és meghitt ... ahol melegen dobognak nemes szívek és ... ahol együtt izzanak és Isten szíve felé áramlanak ...”.

Rita és Róbert, Beller Tilmann atyával együtt magyarországi mozgalmunk alapítói. Tilmann Beller atyának olyan karizmája volt, mint egy magvetőnek. Meg tudta érinteni az emberek szívét, és el tudta vetni a hit és Schönstatt magva-

it. De ő a kiegészítésre volt utalva. Olyan emberekre volt szüksége, akik gondozák ezt a magot, öntözik, gyomlálják, biztosítják a magnak a megfelelő mennyiségű napot és esőt, ... Rita és Róbert együttműködve végezték ezt a fontos munkát a Mozgalmunk alapításában. És ez a mag kicsírázott, 30-szorosára, 60-szorosára és 100-szorosára. (vö. Mt 13,1-9)

Halála előestéjén egy unokája megkérdezte Ritát, hogy van. Azt válaszolta: „Gyengülök, de a szeretetadományok vesznek körül.” A szeretetadományok, amelyeket meleg szíve bőségesen osztogatott életében, bőségesen adta vissza neki, még utolsó óráiban is. Nem vélet-

len, hogy ezek az utolsó szavai egy unokája kérdésére adott válasz. Rita családos ember volt, nagy családjának szíve.

Ott dobog egy erős szív

Amikor Róbert súlyos beteg lett és majdnem négy évvel ezelőtt meghalt, Rita éjjel-nappal mellette volt csendes, erős, nyugodt szívvel. Összeszedett volt, Istennek adta át magát, hűségesen bízott abban, hogy minden, ami történik, helyes. Róbert betegségének hosszú heteit és hónapjait csodálatra méltó higgadsággal és békés szívvel viselte el. A temetésén is Róbert mellett volt, anyai szeretettel állt a középpontban nagy családja, öt gyermeke és 23 unokája mellett. A temetés alatt unokái voltak vele, akikről szeretettel gondoskodott.

Ahol a kedves kezek összekulcsolódnak

Amióta csak ismerem Gódány Ritát, mélyen hívő asszony volt. Az elmúlt néhány évben, férje halála óta, még mélyebben imádkozó asszony lett. Bármilyen eseményt is tartottunk a Schönstatt Központban, Rita tudta, hogy ki van ott. A házi szentélyben volt a résztvevők névsora, és mindegyikükért imádkozott.

Amikor megérkeztem Óbudavárra egy hétvégi találkozóra, és első sétám a szentélybe vezetett, többször is ott találtam őt. Mozdulatlanul térdelt a Szentség előtt. A testtartása mély elmélkedést sugárzott. Megtapasztalhattam benne azt, amit Kentenich atya az Otthondalban az Égfelé imádságok között megfogalmazott: „...ahol ragyogó szemek meleget sugároznak és kínokat enyhítenek jóságos kezek; mik imára kulcsolódnak mindig tisztán...”. Nem véletlen, hogy

Rita halálának napja éppen az Úrnapja ünnepére esett.

Kedves Magyar Schönstatt Családom, szilárdan bízom abban, hogy most van még egy megbízható és hatékony közbenjárónk a mennyben minden kis és nagy szándékunkban. Szeretném kifejezni személyes hálámat. Biztos vagyok benne, hogy többet köszönhetünk neki és Róbertnek mint magyar mozgalom, mint gondolnánk.

Szeretném meghívni Önöket, hogy tegyék fel maguknak a kérdést a házassági és családi beszélgetésekben, valamint a csoportjainkon és a mozgalmunkban tartott találkozókön:

– Mit köszönhetünk Ritának (és Róbertnek)?

– Mit akar Isten most nekünk mondani Rita halálával?

Hálában és szomorúságban egyesült, nagyon szívélyes üdvözetekkel

Az Önök Gertrud-Maria nővére

Derűből imát

Nemrégiben mindnyájan egy intenzív ima-iskolában vehettünk részt. A tanfolyam vegyes korosztály számára szerveződött, és a sajátos módszer lényege az volt, hogy hosszú időn át nagy megterhelésnek, esetenként valódi veszteségeknek, kihívásoknak, – és főképpen – erős bizonytalanságnak tette

ki a résztvevőket. Az extrém terhelés extrém gyümölcsöket hoz(hat) ott, ugyanis a külső lehetőségek beszűkülése befelé fordított minket, a bizonytalanságra adott válaszuk pedig a fölfelé való kötődés erősítése: a gyakorlati Gondviselésbe vetett bizalmunkon való munkálkodás lehetett.

Bizonyára hamar rájött mindenki, hogy a karanténról van szó... Utóízlelve ezeket a hónapokat az egyik önnevelési feladatunk, hogy tudatosítsuk magunkban a minket ért sok valódi veszteséget, földolgozzuk és „elgyászoljuk” őket. Törölt utazások, elmaradt lagzik, elveszített barátok és hozzátartozók, vagy a meg nem ivott kávék miatt is jogos a fájdalunk! Emellett persze rátalálhatunk a karantén jó hozadékaira is, például ha megtanultunk kovászos kenyeret sütni vagy egyszerűen csak ép ésszel, komolyabb károsodás vagy megkeseredés nélkül túléltek a fe-

...a karanténról van szó... Utóízlelve ezeket a hónapokat az egyik önnevelési feladatunk, hogy tudatosítsuk magunkban a minket ért sok valódi veszteséget, földolgozzuk és „elgyászoljuk” őket.

szültséggel teli hosszú időket... Neveltjeink felé pedig ugyanez a nevelési feladat abban áll, hogy biztosítjuk őket: jogos volt az összes rossz érzésük, szomorúságuk, haragjuk, kudarcérzésük. Segíthetünk mindezek utóízlelésében, földolgozásában, a jó dolgok föl kutatásában – és esetleg mindezek imává formálásában.

Ezzel a legnagyobbat tesszük gyermekünkért: az Istennel való majdani tudatos szövetségét készítjük elő, segítjük őt, hogy rutinra tegyen szert abban a kertenichi mesterfogásban, amely minden dolog, minden életeseemény mögött a gondviselő Atyát keresi és fedezi föl.

Egy bizonyos: a karantén mindenképpen „váltóállítás” volt – mi magunk és a gyermekeink számára is. Valószínűleg a szokottnál még gyakrabban próbáltuk letapogatni: vajon mit akar nekünk mondani ezáltal a fájdalmas esemény által az Atya?

És jó esetben nem elégedtünk meg egy erkölcsi rigmussal vagy egy általános közhellyel, hanem megtaláltuk – kiimádkoztuk – a személyre szabott üzenetet, amire válaszolhattunk is – akár imával, akár tettel. Persze mindezt egészen egyszerűen, a hétköznapokba

ágyazva tehetjük csak, ahogy Kentenich atya tanítja:

„Kérem, képzeljék el – most főleg azokhoz szólok, akiknek még kicsik a gyerekeik –, hogy azt hallgatják vagy olvassák, amit a média földob. A gyerekek is hallgatják vagy olvassák a média kínálatát. És én, apaként vagy anyaként azt tudom kérdezni pár egyszerű szóval: mit akar ezzel nekünk mondani a szerető Isten? Ez nem azt jelenti, hogy folyton szigorú előadásokat kell tartanunk a gyerekeknek! Nem, egyszerűen és őszintén a saját belső gondolkodásmódomból következik, hogy: ez az, ami által a szerető Isten szól hozzám. És biztosra veszem, hogy valami kézzelfogható üzenetet hallhatok ki belőle – ez a világ legtermészetesebb dolga, nem is láthatom ezt másként.”

Aztán nyáron végre vége lett a karanténnak: végre lekerült a maszk, végre találkozhatunk egymással, együtt játszhatunk valóságos – és nem online – terekben, együtt énekelhetünk: szóval tehetünk mindent, amit eddig nem lehetett. Örülhetünk: a borúra elkövetkezett a derű. Ha úgy olvassuk a Bibliát, mint Isten nekünk írott személyes levelét – márpedig Kentenich atya is megerősít minket abban, hogy csak így érdemes –, akkor egészen bizonyos, hogy Szent Pál prófétai módon a mi karantén-feloldásos időnkéről beszél így: „Mi pedig mind-

nyáján, akik földetlen arccal tükrözzük vissza az Úr dicsőségét, a dicsőségben fokról fokra hozzá hasonlóvá változunk át, az Úr Lelke által.” (2Kor 3,18)

Akár fölfoghatjuk a nyári örömteli időszakot úgy is, hogy az emlegetett „ima-tanfolyamon” szintet léptünk: most annak az ideje jött el, hogy begyakoroljuk, hogyan lehet a jó dolgokat, eseményeket is „felfelé”, Isten felé továbbvezetni. Ne hagyjuk abba, hanem folytassuk az aprólékos kutatást: mit

Ha úgy olvassuk a Bibliát, mint Isten nekünk írott személyes levelét, akkor egészen bizonyos, hogy Szent Pál prófétai módon a mi karantén-feloldásos időnkéről beszél...

akar az Atya mondani az öröm által nekem itt és most? Mi lehet az Ő akarata? Nehogy csak azt mondogassuk beletörődően, hogy „fájó szívvel, de Isten akaratában megnyugodva”, mintha Isten mindig csak rosszat akarna... Nem, Ő az öröm Isten! Gyermekeinket – és önmagunkat – főleg az örömteli, „örömös” dolgok által lehet hozzávezetni! Nyáron se

elégedjünk meg azzal, hogy a dolgokat önmagukért élvezzük, hisz minden dolog „kis próféta”, ami Isten jelenlétéről üzenhet. Dekódoljuk most is a napi életeseményeinket (strandot, utazást, találkozásokat), és a derűnket fordítsuk imába! És persze tanítsuk gyerekeinknek is, hogy ők hogyan szóljanak oda minden tevékenységük közepette időnként – egyre gyakrabban! – az Atyának, hogy „köszí, Jóisten”!

Nagyobb gyermekeinket, kamaszainkat, önmagunkat a kentenichi meditáció

felé terelgethetjük, hogy az imaidőben az elmúlt nap eseményein elmélkedve találkozzunk Istennel, „ízlelgessük” Őt: „... vegyenek a szájukba egy ’cukorkát’. Mi ez a ’cukorka’? A Jóisten. Most lassan elszopogatom a Jóistent. Látják, én ezt nevezem elmélyülésnek: ez pihenés, elmélkedés. ... Régen ’meditációnak’ nevezték ezt. Mi így hívjuk: az elmélyülés, az utóízlelés ideje. De mit ízelek? Istent, mindig csak Istent! Minden Istenről szól.” (J. Kentenich)

Rengeteg lehetőségünk van a sok örömsős tevékenység közepette, hogy neveltjeinknek ne csak a fejét, hanem az érzelmeit is elérjük (pedagógiai szakkifejezéssel: a jobb agyféltekét aktivizáljuk), és Istenhez fordítsuk: lehet énekelni, táncolni, rajzolni, homokozni, tésztát gyúrni; elő a zenével, irodalommal, játékokkal, mesével; jöhet a humor, a nevetés, a rugalmasság, és ne felejtsük el a szimbólumok használatáról és a szemkontaktusról – mikor mire van alkalom és fogadókészség. (Mind ez mellesleg a kényszerű távoktatás által túlburjázott „online-mérgezés” ellenmérge is.) Segíthetnek a jól bevált apró módszerek, amit például Óbudaváron – és sok családban – minden este a gyerekekkel csinálunk: megkeressük, ami jó volt aznap, és közösen ráfeleljük: „köszönjük Neked, Istenünk”. „Felnőttes változata” ennek a hála-litániának az óbudavári ünnepen hangzott el, de akár naponta (hetente, havonta) megírhatjuk a saját hála-litániánkat! Kövessük ebben is Kentenich atya útmutatását: „Szánjanak egy kis időt egy irgalmasság-litánia összeállítására: ezért meg ezért meg ezért köszönetet mondok. De ne futólag, gé-

piesen tegyük, hanem érezzük át, éljük bele magunkat, hogy megváltozzon az életérzésünk, hogy erősen tudatosodjon bennünk: Isten szemefénye vagyok! ... Majd meglátják, mennyi erő ébred Önökben, mennyi egészséges erő!”

Hát, lássuk meg! És lehetőleg minden derűnket fordítsuk imába, hogy majd annak idején, érettebb korunkban minden imánkból derűt meríthessünk...

A Kentenich-idézetek a most megjelent Kentenich olvasókönyvből származnak.

Kentenich olvasókönyv

Kiadó: Családok a Családért Egyesület, Óbudavár, 2021

160×220 mm

348 oldal

ISBN 978-615-01-1203-9

Végre közösségben

Atya-szemináriumon jártunk

Nagyon vágytunk már Óbudavárra, schönstatti találkozásokra, emberi közösségre a tavaszi lezárások után. Így a lehető legkorábbi időpontot megcélozva, az évvárók utáni első héten érkezünk a Szűzanya Balaton-felvidéki otthonába. Az *Atya-szeminárium* címmel régóta szimpatizáltam, és mivel a CSAK-os éveket is ide számítva már hetedik alkalommal veszünk részt családnapokon, úgy gondoltam, elég érettek vagyunk hozzá. Életem párja a jelentkezés folyamatát egészen rám bízta.

Kellemes meglepetés volt, hogy a központ közelében, az új MHC-ben kaptunk szállást. Az első esti ismerkedő körben nagy lelkesedéssel el is vállaltam a kávéfőzés nemes szolgálatát, amit aztán

csak láthatatlan kezek közreműködésével tudtam teljesíteni. Köszönet nekik a kora reggeli beugrásért! Szerencsére a csoportunkat vezető házaspártól közben megtudtuk, jó, ha az ember legalább naponta egyszer blamálja magát valamivel, így helyén marad az önértékelése.

A hét érdekessége volt számunkra, hogy nem egy, hanem két tematika mentén összegyűlt két – részben független – csoport vett részt egy időben és egy házigazda házaspár gondnoksága alatt ezen a héten. Az összlétszám az „Ég felé” hét és az *Atya-szeminárium* résztvevői között oszlott meg, olyan kisebb csoportokat hozva létre, melyekben hat-nyolc házaspár vett részt. Ez a forma lehetővé tette, hogy a korábbi évekhez

képest mind a házaspáros, mind a megosztó körben zajló beszélgetésekre több idő jusson. Számunkra kicsit a kezdeti családakadémiás életérzést, munkatempót hozta vissza, amire a pandémia után bizony nagy szükségünk volt.

A két társaság közösen töltött programjai, a szentségimádással egybekötött elmélkedések, a fényrózsafüzér és a Hála-litánia újabb és újabb étvágygerjesztőkkel kínáltak meg minket a schönstatti szellemiségből. Az esti borozás és közben az értelmes beszélgetések számunkra szintén hiánypótlók voltak.

Két programon túli esemény is volt, ami lelkileg mélyen érintett: az egyik, hogy Gódány Rita tíz nappal érkezésünk előtt követte Róbertet a mennyei hazába. Hálás vagyok, hogy ismerhettük őket és azért is, hogy a vezetők elvittek minket a temetőbe egy közös hála-imára, búcsúra.

A másik pedig egy család szövetségkötése, melynek a záró szentmisén lehettünk tanúi Szabó Bálint és Gódány Anna befogadó gesztusa mellett.

A napközbeni forráságot ellensúlyozandó a családok többsége a Balaton hűs hullámaint választotta délutánonként. A parton és a vízben alkalom nyílt kapcsolódásokra, személyes beszélgetésekre. A fiatalok és az apák nagy csatákat vívtak a vízben, az apróbb gyerekek árnyas játszóteret találtak a homokos babamedencében. Az asszonyok jókat beszélgethettek az árnyas parton. Persze itt is előkerült azért a kártya. Általában a hét a közösségi játékok újrafelfedezése volt a fiaink számára, akik a lezárások alatt nem sok társasjátékban, focizásban vehettek részt.

Idén a szervezők kifejezett kérése volt, hogy a kütyü-fronton önmérsékletet tanúsítsunk. Bevallom, volt egy kis szorongás bennem, mikor a szálláson hagytam a telefonomat a délelőtti előadások és beszélgetések idejére, de végül meggyőztem magam, hogy csak nem dől össze a világ, ha pár órát valóban kizárólag a házastársamra figyelek. És lőn! Otthonmaradt nagykamaszaink a legritkább esetben kerestek minket, ők is levizsgáztak önállóságból ezen a héten. Egy-két elintézendővel megúsztuk a hetet, amit bőven ráértünk délután bonyolítani.

A gyermekfoglalkozatóknak mindig nagy hálával adózunk. Idén különösen jó csapat jött össze. Valódi odafigyelést, sok szervezett játékot, kártyázást, számháborúzást ajándékoztak a kisebbeknek. Ezúton is köszönetet a résztvevő családok nagy gyermekeinek!

Egész héten vágyakoztunk eső után, ami csak nem érkezett meg, így a pénteki „tábortűz” és műsor a tűzgyújtási tilalom miatt füst-mentes lett. A műsor közepén, épp a legizgalmasabb résznél egy bűvész mutatványai alatt aztán feltámadt a szél, és a sebtiben a központba hurcolkodott társaság a tetőteraszról egy igazi supercella látványában is gyönyörködhetett. Vajon a bűvésznek köze volt hozzá? Bent a nagyteremben folytatódott a műsor, amit dalolászás, borozgatás követett.

Hálatelt szívvel és élményekkel megrakodva búcsúzkodtunk másnap. Atya-szeminaristaként házi feladatot is vihettünk magunkkal, amit mi a következő heti randik alkalmával tervezünk felhasználni. Köszönjük a vezető- és há-

zigazda házaspároknak a higgadt, kedves, természetes jelenlétét és a rengeteg munkáját!

Klári és Tamás

*

Óbudaváron járt a *missziós kereszt* július 4-én. Az ünnepi szentmisét Udvardy György veszprémi érsek mutatta be, koncelebrált Csermák Péter schönstatti atya. A szentmisét követően az érsek megáldotta a most elkészült eucharisztikus házaspárok útját, amely az Eucharisztia és a házasság szentségének azonos forrását és párhuzamait segít átgondolni a házaspároknak. Az út 15 állomásához egy-egy tábla készült, melyeket Ozsváriné Ramocsi Imri tervezett. A szövegeket a schönstatti családok állították össze az elmúlt évtizedek pápai megnyilatkozásai, valamint Kentenich és Tilmann atya elmékedései alapján. Udvardy György érsek végül megáldotta az Óbudaváron felállított bronzkeresztet is, amely a missziós keresztnek az eredetnél kisebb, hiteles másolata. A keresztet Pogány Gábor Benő szobrászművész készítette.

*

EUCHARISZTIA • HÁZASSÁG SZENTSÉGE

A házasság szentsége az Eucharisztia fényében címmel a Családok a Családért Egyesület gondozásában készült egy kiadvány, amely bemutatja, hogy az Eucharisztia titka és a házasság titka mennyire hasonlóak, és mennyire egyetlen szeretet-titoknak a megnyilvánulásai. A kiadvány egyben kísérő füzet az eucharisztikus házaspárok útjának

a végigjárásához – de segítségével saját otthonunkban is végigjárhatjuk, végig-elmélkedhetjük a 15 állomás üzenetét. Az út egyes állomásaihoz kapcsolódó elmékedések után a házaspárok beszélgetését segítő kérdések és életpéldák is olvashatók az ünnepre megjelent kiadványban.

A házasság szentsége az Eucharisztia fényében
Kiadó: Családok a Családért Egyesület, Óbudavár, 2021

*

Gertrúd-Mária nővér szerkesztésében hiánypótló könyv jelent meg Kentenich atya válogatott írásaiból. A szintén a Családok a Családért Egyesület gondozásában az ünnepre megjelent könyvben tematikus bontásban olvashatunk rövid szemelvényeket. A **Kentenich olvasókönyv** mindannyiunk számára kiváló forrásként használható mind a csoportok évközi találkozóin, mind az egyéni elmélyülés során.

Kentenich olvasókönyv

Kiadó: Családok a Családért Egyesület, Óbudavár, 2021

*

Lánytáborok voltak a nyáron az alábbi helyeken és időben:

6-8 éveseknek: 2021. július 18-23.

Balatoncsicsó, Bayer Helga

9-11 éveseknek: 2021. július 11-17.

Balatoncsicsó, Tóth Rezeda

12-13 éveseknek: 2021. augusztus 1-7.

Balatoncsicsó, Papp Boróka

14-16 éveseknek: 2021. augusztus 1-7.

Óbudavár, Hodován Ilona

17-18+ éveseknek (középiskolásoknak): 2021. július 30 – augusztus 5.

Zarándoktábor (Tihany, Óbudavár, Pannonhalma) Schumicky Mária

Nyári konyha ízelelő

Régen (és ma is) egyfajta másodlagos konyhaként működött a kerti konyha, ahova a nyári hónapok alatt kiköltöztek az emberek, hogy a sütés-főzést ott végezzék. Itt került sor a befőzésre, a savanyúságok elkészítésére, a disznóvágásra, de sok esetben a mosást és a mosogatást is itt végezték. Manapság egy kicsit megváltoztak a dolgok, inkább a grillezés, a nyársalás, vagy a bográcsozás helyszínéként szolgál a nyári konyha, sok esetben tartják itt a társasági, családi összejöveteleket. A nyári konyhának sajátos hangulata, mert minden a szabadban van. Ha a házhoz egy megfelelő méretű kert is tartozik, akkor érdemes megfontolni a nyári konyha kialakítását. Ezek a nyári konyhák ma már teljesen komplexek, hűtővel, sütővel, mosogatóval felszerelt, de szerencsére sok esetben még jelen vannak a hagyományos berendezések is, mint például a sparhelt és a kemence. Egy egyszerűbb nyári konyha könnyen

kialakítható néhány alapvető elemmel (grillsütő, asztal, székek stb.), vagy építhető egy komplett konyha is tetővel, falakkal, mosogatóval, hűtővel, konyhapulttal, főzőlappal és sütővel.

S ha már a konyhába értünk, indíthatunk két izgalmas levessel:

CSÍPÓS-ÉDES KÓKUSZTEJES SÁRGARÉPA-KRÉMLEVES

Hozzávalók:

- 2 ek napraforgó olaj
- 1 közepes fej vöröshagyma
- 30 dkg sárgarépa
- 0.3 db chili
- 1 kk kurkuma
- só ízlés szerint
- 4 dl víz
- 2 dl kókusztej
- 0.5 citromból nyert citromlé
- 1 teáskanál barna cukor
- A tálaláshoz: 2 szelet kenyér

Elkészítés:

1. Az olajon dinszteljük üvegesre az apróra vágott hagymát.

2. Adjuk hozzá a vékonyra szeletelt répát, kis lángon pároljuk 8-10 percig.

3. Fűszerezzük sóval, kurkumával, majd öntsük hozzá a forró vizet. Fedő alatt főzzük, amíg a répa megpuhul. (kb. 8 perc)

4. Öntsük hozzá a kókusztejet, óvatosan pürésítsük simára bot mixerrel. Ízesítsük citromlével, barna cukorral. (Én ilyenkor kiszedem a gyerekek adagjait, majd a maradékot ízesítem a chilivel is.) Pirított kenyérkockával tálaljuk.

MENTÁS BORSÓLEVES
ROPOGÓS BACONNEL

Hozzávalók:

- 5 db újhagyma (1 csokor)
- 1 ek olívaolaj
- 400 g zöldborsó
- 800 ml szárnyas alaplé (vagy víz)
- 1 csokor menta (12 levél a levesbe, a többi díszítésnek)
- só ízlés szerint
- bors ízlés szerint (frissen őrölt)
- 4 ek főzőtejszín
- 4 szelet bacon

Elkészítés:

1. Forrósítsuk fel az olajat, és pirítsuk meg rajta a megtisztított, felkarikázott újhagymát. Adjuk hozzá a borsót, öntsük fel az alaplével, és főzzük 10-12 percig.

2. Adjunk a leveshez 12 mentalevelet, és pürésítsük az egészet botmixerrel. Sózzuk, borsozzuk, adjuk hozzá a tejszínt.

3. Végül szórjuk a tetejére a feldarabolt, száraz serpenyőben pirított bacon, valamint a megmaradt mentát, és azonnal tálaljuk.

A főétel is a nyár terméseit dicséri:

BARACKOS CSIRKEMELL
KALIFORNIAI PAPRIKÁS RIZZSEL

Ha nyár, akkor semmiképp sem szabad megfeledkeznünk a gyümölcsökről, jelen esetben a barackról. Az édes-sós íz kombináció kedvelőinek szól ez a recept, amely ráadásul még gyors is lesz, szóval kezdjük is bele!

Hozzávalók:

- 600 g csirkemell, só, bors, 2 ek olaj, 4 db sárgabarack, 150 g ementáli sajt
- a körethez: 30 dkg rizs, 1 db paprika, só, bors, olaj
- a szószhoz: 50 g szeletelt mandula, 200 g majonéz, 2 ek méz, 1 db lime leve, 1 tk füstölt pirospaprika, 1 mk Cayenne-bors, 1 mk gyömbérpor, 1 mk színes bors, só

Elkészítés:

A szószhoz lepirítjuk a mandulát, majd összekeverjük a többi hozzávalóval, és félretesszük.

A csirkemellek mindkét oldalát sózzuk, borsozzuk, alaposan lepirítjuk az olajon, majd felszeleteljük a barackot, beterítjük vele a csirkék már megpirult, felső oldalát, végül sajtot szeletelünk rá, és légkeveréses sütőben 180 fokon 20-25 percig sütjük.

A rizst egy kevés olajon megpirítjuk, majd felöntjük kétszeres mennyiségű vízzel, sózzuk, borsozzuk, és alacsony lángon készre főzzük, úgy, hogy az utolsó öt percben hozzáadjuk az apróra vágott kaliforniai paprikát.

TÚRÓS SZILVATORTA KÓKUSZOS HABBAL

Hozzávalók:

A tésztához:

- 10 dkg cukor
- 1 citrom reszelt héja
- 13 dkg margarin
- 0,5 dl tej
- 40 dkg liszt
- 1 csomag sütőpor
- pici só

A túrós krémhez:

- 25 dkg túró
- 1 citrom reszelt héja
- 8 dkg cukor
- 1 vaníliás cukor
- 3 tojás sárgája
- 3 evőkanál búzadara, valamint
- 35 dkg szilva kimagozva, negyedelve

A szóráshoz:

- kevés grillázs, ha nincs, akkor kevés darált dió cukorral

A habhoz:

- 3 tojás fehérje
- pici só
- 5 evőkanál cukor
- 8-10 dkg kókuszreszelék

Elkészítés:

A tésztához a puha margarint összekeverem a többi hozzávalóval, először ragad a tészta, majd elválik az edény falától. Egy széles (28 cm) kapcsos tortaformába belenyomkodom, egy kicsi peremet is hagyok neki.

A sütőt 180 fokra előmelegítem.

A tojásokat szétválasztom. Elkészítem a túrós töltelékét, ehhez keverem a tojások sárgáját. Rákanalazom a tésztára a túrós keveréket, és negyedelt szilvával szépen kirakom. Megszórom grillázsdarabokkal, ha az nincs, akkor darált diós cukorral.

A sütőben sütöm kb. 25-30 percig, amíg a szélén a tészta megsül. A tojások fehérjét a cukorral és pici sóval kemény habbá (habcsókká) verem, majd ha készen van, beleforgatom a kókuszreszeléket. Ne ijedjünk meg, ha összeesik.

A megsült süti tetejére öntöm a kókuszos habot, és visszatolom a sütőbe (ha van légkeverésünk, akkor azon), és 160 fokon tovább sütöm, amíg roppanós lesz a teteje (kb. 15 perc).

Kihűlés után szeletem. Igazi nyári, de ünnepi torta.

BORAJÁNLÓ:

Boross Villányi Merlot Selection 2018, a gazda ajánlásával:

Villányi védett eredetű, prémium minőségű merlot vörösbor. Elegáns, élményt adó bor, mély rubin színű, nagy testű, gyümölcsös, igazi villányi. Lekezedett savak jellemzik a bort. A bárszonyossága könnyen szerethetővé teszi, nagy élményt nyújtva a testes borok kedvelőinek. Minimális mennyiségű palackkal készült, melyet kizárólag augusztus elejétől a Boross Család Pincészeténél (7822 Nagyharsány, Kolónia 46.) lehet megvásárolni. Villányi Reme-te Kft.

Van/Nincs boruk!

HÁLÁT ADUNK:

- a Jóistennek és a Szűzanyának családkért, házastársunkért, gyermekeinkért, rokonainkért;
- a vezetőség munkájáért;
- Cermák Péter és Lőw Gergely atyáért és Palásthy Gergelyért;
- Gál Margit-Mária nővérért, Kóta Quirin, Rajta Emmánuel papnövédekért;
- Gertrúd Mária nővér magyar családokért végzett tevékenységéért;
- az Oázis minden eddigi és jövőbeli munkatársának áldozatos munkájáért;
- a családakadémiát végzett házaspárok gyümölcsöző munkájáért, valamint az összes szövetségi és apostoli évfolyamért;
- az iskolákért, amelyek működése az organikus pedagógián alapul, valamint minden olyan iskoláért, ahol kisebb-nagyobb mértékben Kentenich atya organikus pedagógiáját alkalmazták;
- a mindennapok nehézségeiben, küzdelmeiben kapott kegyelmekért;
- mindazok áldozatkész munkájáért, akik elősegítik mozgalmunk működését;
- azokért a testvéreinkért, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a Szűzanya kegyelmi tőkéjébe;
- azokért, akik rózsafüzér imáikkal is támogatják a Szűzanya Szeplőtelen Szívének szándékait.

KÉRJÜK A JÓISTENT ÉS A SZŰZANYÁT,

- egy zalaegerszegi édesapáért, aki komoly betegséggel küzd;
- hogy felismerjük minden nehézségben Isten szépséges akaratát életünkben;
- hogy idős vagy egyedülálló szeretteink megéljék Isten közelségét;
- hogy mindig meg tudjunk bocsátani házastársunknak, és mindazoknak, akikkel kapcsolatban vagyunk;
- a lelki és testi betegségben szenvedőkért és az őket ápoló családtagokért;
- hogy a mozgalom tagjai megkapják az erőt a munkahelyükön a feszültségek, nehézségek, támadások hordozásához;
- és Szent József közbenjárását, hogy a munkájukat elvesztő szülők és ifjak találjanak új munkahelyet;
- a gyermektelen házaspárokért, (hogy ők is megélhessék az Isten dicsőségét életükben!);
- papi és szerzetesi hivatásokért, hogy akiket hív Isten, azok igent tudjanak mondani;
- papjainkért, szerzeteseinkért;
- a CSAK évfolyamokért;
- hogy a szennyvízelvezetés megoldódjon a központban;
- hogy gyermekeink egyre közelebb kerüljenek Istenhez és a Szűzanyához;
- hogy oltalmazzák gyermekeink testi, lelki és szellemi tisztaságát;
- elhunyt rokonainkért és barátainkért, valamint mindazokért, akikért nem imádkozik senki;

ÓRIÁSI apróságok

Megdicsértem Dávidot (5 éves nagylegény) év elején, hogy milyen jó kis barna lett a bőre. Erre ő gondolkodás nélkül magyarázatot is adott erre a jelenségre: „Igen, mert nyáron sokat fürödtem a koszos vízben!”

Áldozás után a misén kisfiam így rán-gatja a kezemet: „Anyá, lenyelted? Meg-felezhetted volna velem...”

*

Lotti (4 éves) „Emlékszel Rebi, amikor kiesett a sajtfogad?”

*

Mami: – Ma Magyarok Nagyasszo-nya ünnepe van!

Lotti (5 éves): – Te menyasszony vagy?

(Gyanús, hogy itt valami félreértés lehet, ezért megkérdeztem...)

Mami: - Milyen ünnep van ma?

Lotti: - Magyarok esküvője.

*

Junior (5 éves fiúcska) édesanyjával beszélgettünk, hogy a fogacskák épsége érdekében Juninak le kéne szoknia a cumizásról. Mikor legközelebb jött logopédia órára, megkérdeztem tőle, hogy abba hagyta-e már a cumizást. Zsebre vágott kézzel, fél válla felett hátrafordulva, így válaszolt „Hááát, igen... most készülök eladni a szumimat!” (Képelem, lenne, aki meg is venné az oviban, ha lenne saját jogon pár garasa a csemetéknek!)

*

Egy duci, lassúcska kislány és egy hiperaktív kisfiú együtt jártak hozzám

logopédiára. A logopédia szobából me-redek lépcső vezet felfelé. A kisfiú egy szempillantás alatt fent termett, míg mi a kislánnyal még mindig csak az első pár lépcsőfokon küzdöttük magunkat felfelé. Erre a kislány megállt, nagy bölcsen felnézett, felemelte a mutató ujjacskáját, és nagy hangon utána kiabálta kis társá-nak: „Lassan járj, tovább érsz!”

*

Lotti és Veronka beszélgetnek:

Veronka: „Harry Potter még baba ebben a könyvben.”

Lotti: „Helikopter baba?!?”

*

DEBRECZENI KATUS:

Mit hozott a COVID?

OTTHONDAL

Ismered az országot, mely netes exit, mit magának a hosszú karantén épít: ahol serényen ZOOMolnak kíváncsi elmék,

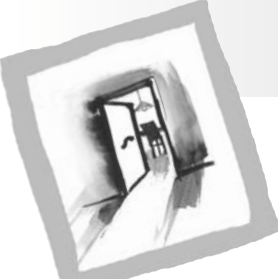
és észrevétlenül uralkodik el az online lét, ahol szíveink közössége megmarad, de a wifin osztozkodni kell sokadmagad, hol laptopok jönnek reggelizni buzgón, matek-földrajz-kémia óra és az angol.

E csodálatos helyzet ismerős nekem, 5G tornyoktól sugárzó otthonunk, hol Háromszor Csodálatos Anyánk kedvenc gyermekei között lankadatlan Háziszentélyünk a valóságos létben, hitünk, családuknak igaz erőtere.

A többi csak téreőr, online torzulás, a karantén végéig nincs ellazulás.

Életünket termékennyé gazdagítja az OFFLINE feloldozás.

Fényedben élni

A GPS-ben az a nagyon jó, hogy kerülőutat ajánl nekünk abban az esetben, ha torlódás vagy útlezárás lehetetlenítené el választott útvonalunkat. „Újratervezés” – mondja a gépi hang. Amikor a karantén mintegy építkezési területté változtatta életterünket, és eddigi többé-kevésbé bevált utaink egy része járhatatlanná vált – nem mehettünk el rokonainkhoz, barátainkhoz, munkahelyünkre, templomba –, újratervezésre lett szükség mindennapjainkban. Mintha az Úristen a körülmények által ezt mondta volna: „ha kifelé nem mehetsz, akkor indulj befele: önmagadba, illetve afelé, akivel egy fedél alá vagytok zárva: a házastársad felé.” A fájdalmas események mögött fölfedezhetjük, hogy a lezárult utak helyett/mellett új lehetőségek nyíltak, amelyre Isten most hangsúlyosan hívta föl a figyelmünket.

„Lelki GPS-ünk” is ajánl két „lelki térképnek” is fölfogható könyvet, amelyek közvetlenül a karantén előtt jelentek meg a Családok a Csaláért Egyesület kiadásában – talán Isten atyai előrelátásának ajándékaképpen.

Vinzenz Henkes: *Fényedben élni* című kötete alcíme szerint *gyakorlati bevezető* kíván lenni *a schönstatti elmélkedés módszerébe*. Milyen is az elmélkedés sajátos schönstatti változata? Míg a klasszikus keresztény meditáció általában egy szentírási részt, egy hitigazságot, vagy egy isteni tulajdonságot tesz

a megfontolás tárgyává, Kentenich atya azt ajánlja, hogy a mindennapi élet: a saját életünk és a világ eseményeiben fedezzük föl Isten tevékeny jelenlétét. A könyv ezt a módszert bontja le 25 kisebb leckévé – mintegy egyhónapos intenzív tanfolyamként –, és annak lehetőségeit járja körül, hogyan fedezhetjük föl és gyakorolhatjuk be az Istennel való személyes kapcsolat különböző aspektusait. Valódi kis zsebkönyv akar lenni többféle értelemben is: egyrészt kikalakú formátuma miatt mindig vihetjük magunkkal, bárhol kéznél lehet, belső tagolása pedig könnyen befogadhatóvá és visszakereshetővé teszi a szövegeket: például a kulcsszavak, a feladatok pirossal vannak szedve, pontokba szedés és piktogramok segítik az eligazodást.

„A meditáció ezért (...) elsősorban (...) a saját életünkkel való foglalkozás, amelyben a mindennapok élményeit 'feldolgozzuk'. Számunkra, keresztények számára azáltal valósul ez meg, hogy megtanuljuk létünket Isten fényében megérteni.” – mondja a *Bevezető*. A karantén idején különösen fontossá vált, hogy a mentális egészség-megőrzés minden lehetőségét maximálisan kihasználjuk – az e könyv által tanított elcsendesedés, meditáció, ima éppen ilyen.

Ezt a könyvecskét nem elég egyszer elolvasni, valóban arra csábít, hogy kéznél legyen és gyakorta forgassuk! És nemcsak a schönstatti lelkiséghez tartozóknak, hanem minden igényes kereszténynek...

Nem csak schönstattiaknak szól *Az élet kenyere a házasság ereje* című kötet. A 2021 őszére halasztott budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve a Schönstatt-család házaspárjai mintegy missziós feladatuként ismerték föl, hogy az Oltáriszentség és a házasság szentségének sajátos párhuzamát mind mélyebben megélik, saját házasságukban gyakorlati és elméleti síkon is kimunkálják és széles körben megismertessék.

„Hogyan függ össze az Oltáriszentség és a házasság szentsége? A Schönstatti Családmozgalomban évek és évtizedek óta gyűlnek ehhez a tapasztalatok és az élő válaszok. Ez az élet és tudás lehet a Schönstatti Családmozgalom hozzájárulása a 2020-as budapesti Eucharisztikus Kongresszushoz – hozzájárulás a Magyar Egyház számára. (...) A közös, csendes szentségimádás nemcsak az eucharisztikus Úrhoz vezet közelbb a házaspárokat, hanem a házasság szentségében egymáshoz is. A párok úgy jönnek ki a szentélyből, mint a friss szerelmesek!” – írja az előszóban a kötet szerkesztője.

Jelen kötetet arra szánták, hogy a házaspár együtt – vagy egy házaspár alkotta kis családcsoport – közösen földolgozzon egy-egy szöveget, amik a fenti párhuzammal kapcsolatosak. A kötet tucatnyi fejezetben (ez éppen egy évre való havi beszélgetést fed le) Josef Kentenich és Tilmann Beller atyák írásait tartalmazza, amit egy sajátos schönstatti módszerrel: az ötlépéses atya-tanulmánnyal ajánl földolgozni. A módszer lényege, hogy a szöveget nemcsak értelmünkkel, hanem főleg a

szívünkkel próbáljuk olvasni, és a mindennapi életünkkel hozzuk kapcsolatba. A kötet nagyobb formátuma a közös olvasást segíti, az alcímek, képek pedig azt, hogy könnyebben eligazodjunk a szövegben, és a beszélgetésben egyértelműen utalhassunk az egyes részletekre. Az egyes leckék végén kérdések segítik a szövegfeldolgozást követő közösségi beszélgetést. Az így létrejött rendszeres – a szó eredeti értelmében: szívet és nem csupán értelmet érintő – „lelkigyakorlatok” a párkapcsolati egészség fenntartását célozzák.

A kötetek szerzői (illetve az utóbbi öszeállítója is) a Nemzetközi Schönstatti Mozgalom szerzetesközösségeinek tagjai.

Végül visszakanyarodva a kezdeti hasonlathoz: bár a karantén földoldásával ismét szabadabban mozoghatunk, érdemes napi útjaink közé az ezen könyvek által ajánlott „újratervezett útvonalakat” is bevenni – hátha szebbek, rövidebbek a régieknél, és gyorsabban, boldogabban érhetünk célt!

Vinzenz Henkes: Fényedben élni

(Gyakorlati bevezető

a schönstatti elmélkedés módszerébe)

Kiadó: Családok a Családért Egyesület, Óbudavár, 2019

120×90 mm, 208 oldal

ISBN 978-615-5490-12-5

Az élet kenyere a házasság ereje

Szerk.: Gertúd-Mária Erhard nővér

Kiadó: Családok a Családért Egyesület, Óbudavár, 2019

165×235 mm, 70 oldal

ISBN 978-615-5490-15-6

Imában hordozni

2020. október 16.

„Elmentem a házi orvosomhoz egy megnagyobbodott nyirokcsomóval a nyakamon. Aztán kb. mindennap más orvosnál más kórházban találtam magam, míg végül múlt hét pénteken ki nem derült, hogy rákos vagyok.”

Hogyan reagálhat egy húszéves lány, ha a fenti üzenetet kapja a gimis padtársától?

Például én aznap délután elmentem Óbudavárra zsinatra. A gondolataim persze a barátnőm körül jártak. Hogyan tudnék segíteni neki? Hogyan tudok mellette állni, ha a következő, számára sok küzdelemmel járó bő félévben nem is találkozhatunk? Mi esne jól nekem egy ilyen helyzetben?

A zsinaton a választott jelmondat (Tekinteted megerősít) mellett felmerült egy másik erős mondat is: Szívemben hordozlak. Úgy éreztem, ez válasz a feltett kérdéseimre, és feladat arra a bizonyos félévre. Nem kell nagy dolgokat tennem, csak hűségesen hordozni őt a szívemben, imádkozni érte, és éreztetni, hogy számíthat rám. És a Szűzanya is ezt mondja: Szívemben hordozlak, téged és a barátnődet is, számíthattok rám!

2021. május 3.

„Megkaptam az utolsó vizsgálat eredményét, komplett remissziót állapítottak meg, tehát eltűnt minden jele, tünete ráknak.”

Hálás vagyok a barátnőmért, aki által ismét tanulhattam. Láthattam a korábban is csodált küzdelmét, erejét, a kitartását, azt, ahogyan az apró jó dolgokat figyeli a fájdalmak közepette. Tanulhattam én is ilyen apró jó dolog lenni a napjaiban egy-egy telefonbe-

szélgetés, üzenetváltás, személyre szóló hangoskönyv stb. által – amik persze számomra is (nem is olyan) apró jó dolgok a napjaimban.

Az elmúlt hónapok alatt megtapasztaltam, hogyan tudok imában (a szívemben) hordozni valakit. Most megtapasztalhattam ennek az eredményét

is, és leírhatatlanul hálás vagyok érte a Jóistennek!

2021. ??

„Szia, most már kialakult a covid eleni oltás hatása is, mikor érsz rá találkozni?”

Ezt az üzenetet már nagyon várom!

Tekinteted megerősít – avagy jelmondat a hétköznapiakban

Aki volt már Schönstatt-kápolnában, ismeri az érzést, hogy bárhova ül, a Szűzanya órá néz. Ez az érzés erősen benne van a lánymozgalom idei jelmondatában, de természetesen még rengeteg más tartalom is. A megválasztás pillanatától, sőt már a folyamatban tudatosan figyelni kezdtem, hogy a jelmondat hogyan jelenik meg a mindennapjaimban, mit üzen. Kitől kapok én megerősítő tekintetet? Kire tudok én megerősítő tekintettel nézni?

Mivel a szemkontaktus-tartás nem az erősségem, feladatot, kihívást kaptam ezzel a mondattal, hogy trenírozzam magamat erre az év során. Ebben

a maszkos időszakban talán még többet jelent egy-egy összekapcsolódó tekintet akár az utcán, járműveken, hiszen a mosoly nem látszik – csak a szemünkön.

A zsinatról hazaérve vasárnap este elmentem szentmisére, ahol összefutot-

tam egy kedves szaktársammal. Csak áldozáshoz menet találkoztunk, de a tekinteteink összekapcsolódásában megerősítő üzenetet kaphattunk a másiktól: észrevettelek, és a rövid ismeretség ellenére is a szívemben vagy.

Ugyanezen az estén, a mise után, odajött hozzám egy fiatalember, hogy látja a táskámon a Schönstatt-jellet, tudnék-e mesélni neki a mozgalomról. Ebben a helyzetben természetesen én igyekeztem az a megerősítő tekintet lenni, amin keresztül a Szűzanya magához vonzhatja az ifjú szíveket.

Két apró mozzanat, rám mégis nagy benyomást tettek. Megerősítés, hogy olyan jelmondatot sikerült választanunk, ami a mindennapjaink része tud lenni, személyessé tud válni. Azóta is gyűjtöm ezeket a tekintet-élményeket. Örömteli játék, javasлом mindenkinek!

odajött hozzám egy fiatal, hogy látja a táskámon a Schönstatt-jellet, tudnék-e mesélni neki a mozgalomról.

Egy lelkigyakorlat gyümölcse

Amikor elkezdtem a rózsafüzért imádkozni, akkor 12 éves voltam (most 13 éves vagyok). Az egész egy lelkigyakorlaton történt. Egy szerzetes atya – domonkos – szervezett egy amolyan lelki „hétvégét”. F fiatal közösséggel együtt mentem, akik számomra ismeretlenek voltak.

Aztán délutánoként általában imádkoztunk, 2-3 tizedet közösen, szeretetláng betéttel együtt. Az utolsó napon egy egész rózsafüzért imádkoztunk. Engem ott nagyon megérintett valami. Eleinte nem volt jó, nem éreztem ott igazán jól magam, de mégis megérintett az ima.

Nem tudom, hogy hogyan történt, de másnap elhatároztam, hogy mindennap elimádkozom egy rózsafüzért. Minden időkitöltésem közben próbáltam haladni a tizedekkel. Néha palacsintasütés közben 10 darab csipkebogyó segítségével, sőt előfordult, hogy iskolában óra közben is a rózsafüzér gyűrűn haladtam.

Be kell vallanom, hogy az ilyen kegyelmek olyanok, mint egy lyukas labda. Szépen lassan leeresztenek. Nálam is voltak olyan időszakok, hogy „leeresztett állapotban” voltam. De mindig van olyan alkalom, hogy felfújják a labdát. Mindig van egy imaszándék, ami miatt újra és újra felfújódik.

Már voltam úgy, hogy ledaráltam a rózsafüzért gyorsan este, az ágyamban. De volt olyan, hogy úgy voltam vele, hogy minek, és nem mondtam el. Ezt viszont utána meg is kellett gyónnom,

mert a Jóistennek megígértem azt, hogy elmondom.

Tapasztalatból mondom, hogy a rózsafüzér stresszes állapotban csillapítóan hat rám, és megnyugszom.

Én csak azt tudom mondani, hogy érdemes mondani a rózsafüzért, már csak azért is, mert egy tized – figyelemtől függően – egy illatos rózsaszál a Szűzanyának. Remélem, te is szívesen fogsz majd Neki adni!

„Következetes és megalkuvás nélküli ragaszkodás az igazsághoz, a jósághoz, a szépséghez, és ahhoz a hithez, amit a Hiszekegyben vallunk, és ugyanakkor látni hitetlenségünk szakadékát, hogy nem vagyunk képesek hinni Isten nélkül... így lehetünk olyanok, mint a szentek... Az alázat, az odaadás és a bizalom útján.”

(Ozsvári Csaba, 2003)

Monstrancia, ezüst, 60×30 cm (Ozsvári Csaba, 2014)

„Minden forrásom belőled fakad.” (Zsolt 87,7)

52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus

Budapest, 2021. szeptember 5-12.

